41196
or

41196
or

MATTHIÆ de L'OBEL

M. D.

Botanographi Regii eximii

STIRPIUM

ILLUSTRATIONES.

Plurimas elaborantes inauditas plantas,

subreptitiis JOH: PARKINSONI

rapsodiis (ex codice MS insalutato)

sparsim gravatæ.

EJUSDEM adjecta sunt ad calcem

THEATRI BOTANICI

Αμαρτηματα.

Accurante GUIL: HOW, Anglo.

LONDINI,

Typis THO: WARREN, Impensis JO: S:

KIRTON, Bibliopolæ, in Coemeterio D. PAULI,

1655.

Pre-Linn
OK 47
1673
1655

Virtuti debitum præbere testimonium, virtutis debitum. De arte judicare ut artificum, sic judicata promulgare, amicorum. Collegium idcirco Medicorum Londinensium, Censoribus censura demandata, ex inspectione illas observasse plantas a D. L'Obelio summa diligentia descriptas & ad vivam effigiem delineatas cum additione variarum specierum uniuscujusque generis a nemine hactenus in typis editarum, ipsorum verbis attestatur. Opus, ut illud Plinii, non minus varium, quam ipsa est Natura: ex quo vetustis novitas, novis authoritas, nitor obsoletis, lux obscuris, fastiditis gratia, dubiis fides, omnibus natura, naturæ suæ omnia; quod *quæ* attinet: ut multa peragratione, pere-

peregrinatione, peruestigatione elaboratum, sic luce, laude, immortalitate dignum: quod Medicos, Pharmacopœos, Chirurgos, Myropolas, ῥωποπώλας, quorum interest, scientes firmet, nescientes erudiat, immemores reducat in memoriam. Inventis addere tametsi facile; qui tamen inveniat, quod non inventum prius, non invenitur facile. Hic antehac cum Pena ut alios, sic nunc seipsum solus superstes superavit. Hunc ergo Regium (quod illi concessum diploma) Botanographum, quantum in nobis, Majestati Regiæ, Proceribus, Musarum Medicinæ patronis, alumni, typographis, posteritati, ipsique perpetuitati commendamus.

Tho. Moundeford, Præsid.
He. Atkins.
Richardus Forster.
Marcus Ridleus.

Edw. Lister.
Ric. Palmer.
Joh. Argent.
Tho. Friar.
Matth. Gwynn.

OPERIS EMOLUMENTI
PRAEMONITIO.

QUO quisque facilius & pressius
generalem & specialem integrè
Herbarum sive Simplicium Me-
dicamentorum assequatur cognitionem;
admodum necessarium & rationi consen-
taneum fuit. nostrum quem quondam in
STIRPIUM ADVERSARIIS,
Londini anno reparatae salutis 1570 editis,
inchoavimus ordinem, prosequi; qui du-
cit à familiaribus & facilioribus notissimisq;
ad remotissimas & ignotissimas Plantas, re-
ducendo unamquamque speciem sub ge-
nere, tanquam sub vexillo: ut quæ longè
lateque disparata sunt, unum quasi fiant,
magno verborum, memoriae & cognitionis
compendio. A locis nativis Plantarum Hi-
storiae seriem inire, ut doctissimi viri Dale-
champius & Dodoneus fecere, non sinunt
plantæ plurimæ, quæ tum aridis, tum hu-
mentibus & riguis erumpunt; ut Carda-
mine in vinetis, viis & riguis: Lapathum
utrumque,

utrumque, utrobique aut ubique, uti fuse
in argumento prædictorum Adversariorum
Stirpium his verbis diximus.

Quædam in montibus pariter & con-
vallibus; ut Eryngium, Calamintha, Poli-
um, & alia quamplurima; & quod im-
primis observatu dignum, quæ jugis mon-
tium calidarum regionum proveniunt, ea-
dem in planis, sylvis, sylvosis & depressis
regionum Septentrionalium exeunt.

Græcorum verò Authorum extant potius
indices alphabetici quam Simplicium me-
thodi, præterquam opus Dioscoridis &
fragmenta Crateuæ, ex quibus illi vires &
verba mera exscripsisse videntur; Utinam
notas non neglexissent, aut eo pudore fui-
set Plinius quo divinus Senex qui se parum
in Simplicium cognitione profecisse, pro-
fessus est; aut Dioscoridem diligentius le-
gisset, cujus nusquam meminit: Dioscori-
dea tamen methodus, optima quidem illa
illis qui jamdiu noverunt plantas; Verum
ad cognitionem compendiosam, quam tan-
topere laudavit Dioscorides comparandam,
minus est accommoda; diversis quippe
libris

libris ejusdem speciei & similitudinis plantas distrahit, quas alioqui uno intuitu fere discas. Uti Cucumerem silvestrem à sativo, Colocynthides, sive Cucurbitulas amaras, ab esculentis Cucurbitis; Thapsiam à Ferulaceis; Crocum à Colchico; Scammoneum & Soldanellam à Volubilibus; & quamplurima passim; tametsi alicubi volens à sese descivit, sequutus quam hic adumbramus methodum, ut in Portulacis, Sempervivis & aliis. At quia Plantarum duplex est cognitio, altera nempe de facie exterior; altera virium, qualique interior: illam huic antevertere oportere monet ipsa Natura: neque enim potest quis ullam certam cognitionem sibi arrogare vegetabilium quæ nunquam aspexit: Proinde primum cujusque nomenclaturam, ut quæ rem ipsam non rarò aptè notat, è Græcis præsertim conatus sum: Obiter regionem, & in ea seorsim natales, (illam Geographiam, hanc Chorographiam vocant) pressius quam antehac designavi, ut quasvis plantas quo loci, quando & à quo nancisci, vel amicos rogare mittendas ubicunque tandem

nostri orbis vel Indiarum scire possemus omnes. Descriptiones autem inter congeneres & similimas, dissimilitudinis collationis & similitudinis ope, breviores semper, emendatiores plerunque & faciliores aptavi, non tam antiquorum historiae, quam iteratae inspectioni, & ex plantis ipsis vivis expansioni, quam penes jus est & norma recte & vere describendi.

Visum item fuit imitatione clarissimi & amicissimi quondam perpiae memoriae Gesneri & Camerarii, ut jam multis annis elapsis institueram, Plantarum icones arguta manu & emodulata ad Plantarum ipsarum magnitudines proportionem quadam (pictoribus prospective vocata) effigiare, & adumbrare, quas alii picturae solœcismis crebro deformant, dum arbores & frutices æquè magnas ac herbulas pingunt, negligentia & inscitia transcriptorum typographicorum lucro inhiantium commissis) magis siquidem apparatu gaudent & student, quam ipsarum rerum veritati.

Omnia vero ad summam barbariem ventura ante obitum prædicebat præceptor
Rondeletius.

Rondeletius. Typographi hodie transcribunt et pervertunt seseque invicem perdunt miscellaneis et collectaneis suis, optimos quosvis authores, per medicos inexpertos, ludimagistros aut alios minus versatos in rerum aut Plantarum Materiæve Medicæ scrutinio.

Vocabula latina variis pollere significationibus, primariis, et metaphoricis, omnibus studiosis, etiamque lippis et tonsoribus notum, distinctiones nescire certum, eoque frequentissimè hallucinari, authorum mentem minime assequi non est mirum. Memini Clariss: V. D. Aldegondium Philippum Marnixium sæpe dixisse facilius esse libros componere, quam aliorum scripta ritè et propriè vertere, quampluribus voluminibus testibus, ut illo egregio opere eruditissimi V. D. Dalechampii, de quo plus satis egimus in nobili Confectione Arkermes Antidotarii Rondeletiani, à me aucti et emendati, sordide tamen Londini operariorum supina inscitia et temulentia excusi anno salutis 1605.

Matthioli icones sive majoris, grandius-

culæ aut minoris editionis Venetiis feliciter sculptæ sunt, sed mendosè, quadrata forma, aut figura, contra Naturæ leges delineatæ et sæpe radice, folio aut floribus mutilatæ. Hoc iconibus pluribus evenire solet, quando et quoties lineamenta ex plantis siccis rugosis et contractis designare cogimur.

Peritiorès norunt quot subreptitiis et mangonizatis iconibus nostris catè usus est Tabernæmontanus cum suo chalcographo tam Germano et Gallo, quam Britanno, transcriptoribus, qui rem ex meis et alienis laboribus fecerunt, et non modo Adversaria Stirpium et Observationes meas pervertunt, vernaculo Anglo-Britannico idiomate multis locis detorserunt, quique non modo sese mutuo plerunque perdiderunt furtivis librorum suorum exemplaribus in lucem editis. Pudet fanè et tædet harum ærurniarum. Novos siquidem indies librorum vultus edunt, interpolant et reconcinnant. Authores quotidie coguntur, titulorum non rerum ditissimas sequi pollicitationes, quemadmodum mendicum medicantium vulgus

vulgus Antiballomena, sive Quid pro Quo
rudissimorum et avarissimorum pharma-
cantium.

Stirpium icones innumeras corra-
runt ejusdem mensuræ ex decreto D. Chri-
stophori Plantini (non meo) è vivæ Na-
turæ typis, mea operâ, sed impensis suis
delineatas, quibus in meis Stirpium Obser-
vationibus Latinis, Teutonicisque Versio-
nibus et Iconibus usus est. Contentum me
fuisse fateor Plantinianis iconibus quibus in
libellis de Frugibus, Floribus, Purgantibus
et eo facientibus Dodon: usus est, ne du-
plici sumptu Plantinus gravaretur. Dodo-
neus vicissim agnoscit meas Icones quas mu-
tuatus est in Pemptadibus suis epistola ad
lectorem (quia iconibus suis exactiores e-
rant) quemadmodum ego D. Clusii. Plan-
tinus tamen suadente Dodoneo, ut solus
Botanici operis ejus frueretur, emit à Joh:
Loei hæredibus icones veteres præfati Do-
donei editionis vernaculæ Teutonicæ ejus,
à D. Clusio quondam Gallicæ versæ, ex
Fuchσιο maxima ex parte, ut ipsemet mihi
retulit, & confessus est, transcriptæ, cujus
Fuchsii

Fuchsii Plantarum Historiam vernacula inferiori Belgica lingua vertere in votis fuit; sed quamplurimis ejus temporis plantis raris tam ruralibus quam exoticis aut peregrinis hortensibusque adjutus à viro bono amicissimo Joanne de Vroede Machliniensi, totius Belgii seniore Rhyzotomo, sententiam mutavit, & opus novum secundum ordinem Fuchsii suum fecit.

Syncerus ille Dodoneus ingenuè & scitè quidem fatebatur non audere aliis uti plantis quam vulgo in pharmacopoliis notissimis; ascripsit tamen assignatas facultates; uti maxima pars Botanographorum hodie solet, dubiis, supposititiisve plantis, quæ descriptionibus antiquorum non conveniunt, & sæpe conjectaneis umbris illudunt.

Africa hodie monstra gignere desiit, sed eadem Europa hodie parit. Dolendum sane quod sericata noctuæ & sordidi pharmacarii avidi in locum experientissimorum Medicorum, honoribus & decore defraudatorum irrepsere, cum ignaris sedentariis vulgi opificibus, per hominum strages experimenta factitantibus.

Radicifecas

Radicefecas mulierculas fori olitorii Londinensis sæpe fallere non modo officinarum caculas, sed & quosdam Medicos cum sciolis aliquot pharmacopœis, compertum habeo: Quam necessaria sit igitur Medicis & peritis pharmacopœis Simplicium & compositorum medicamentorum notities & delectus, cuique iudicium relinquo.

Medicina cum omnium artium præclarissima sit, (ipso Hippocrate authore) sed propter ignorantiam eorum qui eam exercent, & ob vulgi ruditatem, quod tales pro Medicis iudicat & habet, jam eo res devenit ut omnium artium vilissima censeatur. At vero hoc peccatum potissimum hanc ob causam committi videtur; soli namque Medicinæ nulla pœna in rebus publicis statuta, præterquam ignominia,

Mammona & auri sacra fame regnante, non modo vulgi ruditas, sed & aliquot nobiles, aulicive ignobiles sordidæque scholæ Medicæ lucro inhiantes huiusmodi foveant indoctos, tituloque doctoratus decorant, (extra muros, ut loquuntur) valere iussis examinibus & censuris assuetis, audentesque dicere

dicere & deridere, accipiamus pecuniam, & coronemus asellum, remittamusque in longinquam patriam suam. Hac itaque ratione appositè authoritatis ergo subnectere operæpretium fuit verba clarissimi, doctissimi & amicissimi viri D. Doctoris Dionisii Triverii epistola dicata ordinibus Senatoriis Reipublicæ Zyriczæ Zelandorum, in methodum universæ Medicinæ authore Hier. Triverio parenti suo Medico clarissimo & quondam in antiquissima & celeberrima Academia Lovaniensi professore publico & primario.

‘ Magno quidem, sed turpissimo quæstu
‘ in civium vitam grassantur, quibus ut
‘ quoque facilius et sub docti Medici persona imponant, Italiam aut Hispaniam
‘ aut Burgundiam petunt, aut aliam externam regionem ac longinquam, in cuius
‘ Academiis (Universitates vocant) per sex
‘ aut septem menses remorati; nescio quam
‘ subitam admirabilem metamorphosim
‘ passi, ex professo, insignis Medicinæ insignes Doctores redeunt & Professores,
‘ aliquando empto, sapius e mentito glorioso
‘ Doctoratus

‘ Doctoratus titulo ; & qui artis vestibulum
‘ lum nunquam sunt ingressi , ad ejus fastigium
‘ gium se pervenisse jactant , nihilque nisi
‘ praxim suam apud vulgus crepitantes ,
‘ quam totam in descriptione alicujus medicamenti
‘ consistere autumant , cum tamen
‘ citra delectum & rationem multarum invicem
‘ purgantium radicum , herbarum ,
‘ seminum , & aliorum turba tam ineptam
‘ eam plerunque faciant & absurdam , ut ab
‘ ipsis pharmacopœis meritò sæpissimè derideantur.

Doctioribus studiosis illud Tullii honorificum est : Melius à limpidissimis fontium scaturiginibus haurire , quam sordidos & turbidos consuetari rivulos. His contra deploratissimis temporibus , post varios casus tantaque rerum discrimina , dirisque funeribus et extremæ deformitatis exemplis tanta barbaries orta ut non tantum Urbes , Academias , literarios ludos , linguæ Latinæ decus et nitorem , sed et ipsos perhumanos studiosos absorberit.

Altissimus ex terra Medicamenta creavit ,
quæ vir prudens non fastidit , quare Medico

præstantissimo ægrotantium servatori, nec
cessaria admodum est propria manu aut o-
culo Medicamentorum suorum præparatio,
Hippocratis, Andromachi, Mithridatis,
Galenī, Æginetæ et aliorum nobilissimorum
Medicorum exemplo, qui primi compo-
sitorum Medicamentorum inventores ratio-
nales fuere: Sed postquam Medicus fastu
repletus dives evasit, defecit à Medicamini-
bus suis parandis, eademque servis suis com-
misit et præfecit, tanta pedetentim supinâ
negligentiâ subsequuta ignavia, ut ratio
medendi, componendi nobilissima phar-
maca, Simpliciumque notitia inter Medi-
cos et pharmacarios oblita.

Merito doctissimus ille senex D. Gentilis
natione Italus, Apothecarios doctos in com-
ponendo pharmaco, cognitione Simplicium
& eorum dosibus & ponderibus versatissi-
mos longè præferebat etiam doctissimis ju-
nioribus aut ineptis Medicis in cognitione
Materiæ Medicæ & usu facile parabilium
Galenī, nostratiumque simplicium herba-
rumve, quorum plurimi cum negotiatoribus
merces ignotas & exoticas laudant, uti He-
bræa

bræa gens emungendis nummis vaferrima,
indigenas autem nesciunt: Natura tamen
unicuique genti mirifice largita est plantas
ad morbos patriæ profligandos; sed hujus-
modi Medici similes sunt fucis Astronomi-
cis, qui quæcunque in manu altissimi sunt
& supra nos, prædicere, mentiri & altum
sapere student; ea tamen nescire quæ ma-
nibus tractant, ut corporis nostri subiectum,
anatomicas administrationes, & Simplicia
quæ pedibus teruntur.

At ne rem eandem, quorundam more sæ-
pius repeterem; textum Galeni, Aeginetæ,
Plinii aliorumque veterum ad verbum de-
scriptum huic nostro operi minime inseren-
dum judicavi, tantum lectorem admonui
eorum quæ à Dioscoride omissa, & ab aliis
addita fuerunt, adjectis tamen honoris causa
auctorum nominibus, ne quenquam aut in-
genii aut laborum gloria, quod iniquum
foret, ut multi alii fucis turgidi faciunt, de-
fraudarem: quinetiam multos locos Dio-
scoridis de Herbarum viribus earumque cau-
sis per Galenum explico: Galenus namque
testatur nullum omnium eorum qui de re

herbaria ante sua tempora commentati Dioscoride accuratius aut verius aut doctius scripsisse, quem unum sequendum monet, seque ejus interpretem esse pluribus locis fatetur; & soli totam simplicium medicamentorum scientiam acceptam refert. Neque eum puduit Dioscoridis textum ad verbum suis passim scriptis inserere. Turpissima illa imperitorum consuetudo est; ut ea improbent ac reprehendant, quæ ob ingenii tarditatem, supinam ignorantiam aut socordiam assequi nequeunt, & propter vitiositatem aliena contemnunt, sua tantum admirantur. Ejusdem farinae censendi scioli aliqui Zoili putiduli circulatores, (quorum alter carbonariæ chymicæ artis studiosus gymnasii literarii moderator) qui institutionem & ordinem lucubrationum mearum quem nunquam viderunt aut degustarunt, detrectant, præstaret contentum esse sua sorte, imperio nempe, in puerorum nates plagio cædendas.

Nec tamen interea ubique causarum, operationum & facultatum rationem curiosius reddere studui, aut simplicium Medicamentorum

camentorum qualitates secundas, tertias, quartas aut etiam occultas explicare, ea studiosi lectoris industriæ, brevitatis causa relinquens.

Si quisquis doctus & sincerus hoc jucundissimo & utilissimo studio incumbens & in eodem versatus sedulò regionis suæ simplicia observaret, Botanicum sanè opus longè lateque locupletaretur, apri sylvis non appingerentur. Vos interea candidissimos lectores impensè obsecro, ut quamplurimorum doctissimorum virorum pios evigilatos meosque labores **STIRPIUM ILLUSTRAMENTA** suscipiatis, foveatis, augeatis, concinnetis, et ubi lapsi sumus, amice moneatis.

Plantarum

Plantarum prodit cunctarum hoc unde volumen,
 Illarum & facies & vires, nomina nec non
 Tam belle ponens, ut verè dicere possis
 Amula Natura, quæ vera ars exprimit, esse?
 Non aliunde potest quisquam sentire profectum,
 A quo quam prius hæc pars ad fastigia summa
 Perducta; ast sparsim laxa compage fluebat.
 Multi conati; sed nullus præstitit istud:
 Infracto quanquam (1) Germanus multa labore
 Invenit, nec non immensis pellibus idem
 (2) Ausonius, (3) Gallus, maternoq; ore (4) Britannus
 Tradere tentarint; quanti hæc cornicula risus
 Furtivis nudata coloribus ansa futura
 Sit doctis notum est; soli tibi magne L'Obeli
 Palma reservata est, aliis Natura negavit,
 Cujus susceptus gremio miro ordine cuncta
 Digeris, atque omnes blando sermone moraris.
 Infertur cælo (5) Alcides, (6) domitorq; chimæ
 Ignivomæ, nec non Ariadnes fila sequutum
 (7) Egidem vates sublimi carmine divis
 Annumerant, quod monstra ingentia & horrida pauca
 Sustulerint: Neque te (ni me sententia fallat)
 Inferiora manent: seclis celebrabere cunctis.
 Morborum sobolem diram ratione medendæ
 Præcidis certâ, qua vitæ stamina nostræ
 Rumpuntur, superasque cito pede linquimus oras

(1) Camerarius.

Taberna-
montanus.

Thurneisse-
rus.

(2) Mat-
thiolus Se-
nensis.

(3) Ruelli-
us Lugdu-
nensis.

(4) Gerar-
dus raphodius
quem Clusius
Æsopi-
cam corni-
culam dixit.

(5) Hercu-
les.

(6) Belleroph-
phon.

(7) These-
um.

Inventor

(8) Apollo. (8) Inventor Deus est artis, divina propago
Artem quæ dicitur diam, sic tempora prisca
Sensere; ast nostro seculo infelice refulgent
Discinendi Nattæ. Virtus sordescit & alget.
Perge tamen sacrare tuum per secula nomen.
Præmia si neget hæc ætas tibi reddere digna,
Posteritas te sera canet.

Verficulos hosce integerrimo D^{no} M A T T H:
L' O B E L I O, Medicinæ Doctore, ac
Botanographo Regio Plantarum Historiam
publicaturo, ut licet properanti calcar adde-
ret, effudit ALEXANDER RHEDUS.

R E I

REI HERBARIÆ

AMANTISSIMIS.

E Conglobatis reviviscunt strigosis
 ramulis L'Obelii posthumi vi-
 eti flosculi! ambitiosissima
 naturæ illustramenta obrigescent pe-
 netralibus! Tantus enim decor pul-
 chre debuit pretioseque pallefcere.
 Sacrum hoc gazophylacium nondum
 typis dotatum *ἔχει ἡδεῖαν ὀπωπὴν ὡς πόδον ἐν
 κήποις.* Novus ovans Parkinsonus
 mimum agens archivis obferavit ab-
 ditissimis, noluitque viris impertiri
 nisi meritæ laudis Authoris nostri
 damnata reminiscencia; a seipso pri-
 mum fabricatas jactanter exhibuit
 spoliatas cymas, interim non erubuit
 homo animi tam pertinacis eam asser-
 tionem

tionem pro sua promulgare, in qua
nullam præterquam transcribendi se-
dulitatem navavit. Icones, & de-
scriptiones plurimæ a Botanographo
cussæ, suas proditorie condidit nomi-
nibus ineptis inditis, sive baptisatis,
quas pretio levissimo nactus est Pla-
giarius, universa autem hujusmodi o-
pera vernaculo lacerata idiomate unde
erepta sint quis non facile deprehen-
derit, ex aliorum laboribus indictis
quorum vix cate meminere, aut me-
minisse pudet, ne detegatur illorum,
& eruditionis fictæ fucus. ‘Tu flo-
ridæ pater familiæ, placidissime
Zephyre, justus in fures ultor ir-
rumpe: ne patiare hortorum septa
latronum insidiis patere, ac purpu-
reum florum pudorem prædam esse
prædonum: cum fratrum spiritu
conspirante

• conspirante furax hominum genus,
• a floribus longe difflatum, in spineta
• compelle. Par est enim aduncas ad
• furtum manus non floribus hæerere,
• sed spinis. Κλέπταις ἡμᾶρ ἀπεντέλειον.

Adsunt striati florum populi odoratas
animas inhalantes basiis! atque ho-
spitas lucis oras grati advenæ saluta-
turi. Habetis apud quos stirpes pro-
sequendi laus viget, circiter ducenas
octogenas plantulas ineditas, infelix
seculum perpetuo coronantes vere, ora-
tione triumphantes florida, indulgen-
tias diffundentes pleno vernantes sinu:

Ἀνθήματα hæc quæ contrahantur noctu
adducta in sese aut plicata, busto de-
litescentia inglorio, teredineque tere-
brata; cum solis aspectu latissime ex-
pansa maneant, fugacis pulchritudinis
lætum fulgur! Alcinoi jam tandem

*audiant horti! obstetricante floreæ
voluptatis promo germen exoptatum
excludentes.*

Καὶ χάχον ἐξ ἀγαθῶν γεωμόρων ἐσθλὸν ἄμνησε
Σπέρμαλος, ὃδ' ἀτύχησε ἱέλως πόθος, οἷον ἔωλπει.

G. H.

SYNOPSIS

Synopsis Descriptionum quæ continentur STIRPIUM ILLUSTRATIONIBUS.

A.

A corus Indicus Aromaticus concretionem & habitu Galangæ majoris, &c.	Pag. 122
Alopecuros altera Anglica sive Flandrica.	36
Alsine tenella capillaribus ramulis altera elatior.	108
Apocynum Virgineum.	130
Archangelica multiplicata latiore umbella.	144
Arundo Indica striata vel sulcata alba Robini Junior.	71
Astragalus purpureus montanus.	160
Atriplex maritima altera, &c.	85
Atriplex maritima angustifolia 2a, &c.	86
Atriplex maritima angustifol: 3a, &c.	87

B.

B ellis syl: minima.	pag. 109
Beta maritima syl: spontanea. Eiusque variet.	84, 85
Beta maxima.	84
Betonica Danica maxima.	112
Bistorta minor nostras.	89
Brassica capitata veneta vocata Serotina.	81
Brassica pomifera capitata Angl. Britan.	82
Brassica vulg. arborescens Flandrica.	ibid.
Buglossum	

<i>Buglossum sive Borrage dulcis mellita Lancastriensis.</i>	pag. 121
<i>Buphthalmum tenuifolium Africanum Boelii.</i>	149

C.

C alamogrostis altera gluma acerosa Nortvegica similis Angl. Brit.	44
Calamogrostis aquatica Angl. Brit. acerosa gluma.	ibid.
Calamogrostis sylva D: Fohan.	42
Calamogrostis torosa panicula.	43
Campanula carulea sapina.	96
Campanula Helvetia fl. candido.	ibid.
Campanula montana Italica flore pendulo.	95
Cardamine Alpina sive media.	74
Centaureum majus luteum foliis profunde laciniatis.	143
Chamaebalanus 2 vel syl.	169
Chamaemelum pumilum Africanum.	148
Cicer Alpinum.	169
Circea Lutetiana minor Danica.	89
Convolvulus parameus Rob: &c.	126
Convolvulus purpureus ascendens. Ejusd.	ibid.
Cotyledon minus montanum alterum sedifolium lon- gioribus foliis.	102
Cyclamen angustifolium folio Ophioglossi.	123
Cyclamen Neapolitanum flore niveo.	124
Cyclamen odoratum Antiochenum humile amplissimo flore rubro Robini.	123

D.

D <i>Aucus Cretensis folio crassiore.</i>	pag. 146
<i>Digitalis frutescens, sive arborescens vario flore Robini.</i>	121
<i>Doronicum fibrata radice D. F. Dilfii.</i>	133
<i>Doronici varietates.</i>	132
<i>Dorycnio Hispanico affinis alia Planta.</i>	159

E.

E <i>Quisetum minus omnium tenuifolium.</i>	149
<i>Eruca Africana altera.</i>	74
<i>Eruca Africana Thlaspi & Erucæ media Planta Boelii.</i>	ibid.

F.

F <i>Oeni Burgundiaci varietates in florum coloribus.</i>	158
<i>Fraga major subalbida.</i>	169

G.

G <i>Entiana altera dubia Anglica, &c.</i>	92
<i>Geranium alterum elegans flore variegato.</i>	134
<i>Geranium foetidum.</i>	ibid.
<i>Geranium montanum alterum.</i>	133
<i>Gramen aculeatum Bayonense palustre spicato brevioris paniculato torulo.</i>	49
<i>Gramen Alopecuroides Africanum Boelii.</i>	37
<i>Gramen</i>	

<i>Gramen Alopecuroides majus alterum villosum.</i>	25
<i>Gramen Alopecuroides minus alterum.</i>	26
<i>Gramen Alopecuroides aut Myosuroides mucronatum minus alterum.</i>	ibid.
<i>Gramen Angl. Britan. exilis hirsuti graminis differentia Boelii.</i>	42
<i>Gramen aquaticum longius radicatum spicata avenacea gluma.</i>	25
<i>Gramen arvense segetum aridorumque locorum aestivum alterum.</i>	16
<i>Gramen arundinaceum sericea molliore & graciliore spica, &c.</i>	45
<i>Gramen cristatum Britannicum.</i>	30
<i>Gramen cuspidatum Alopecuroides majus, avenacea gluma.</i>	37
<i>Gramen cuspidatum Alopecuroides latiore maximaq; panícula, &c.</i>	38
<i>Gramen cuspidatum tenui torosa villosa spicata gluma, &c.</i>	39
<i>Gramen Cyperoides aculeatum, sive echinatum aquaticum alterum.</i>	48
<i>Gramen Cyp. aquarum angustarum, sive Bayonense Ischæmi paniculis.</i>	58
<i>Gramen Cyp. aqu. Bayonense.</i>	54
<i>Gramen Cyp. aqu. tenui triquetrolongoque caule, &c.</i>	57
<i>Gramen Cyp. Bayonense palustre longiusculis spicatis paniculis aculeatis.</i>	49
<i>Gramen Cyp. Bayon. fusca spicata elegantissima panícula Boelii.</i>	59
<i>Gramen Cyp. comosa torulis distincta sparsa panícula, palustre Angl. Brit.</i>	60

<i>Gramen Cyp. Danicum glabrum foliis vetonicae Caryophyllae anguloso caule.</i>	47
<i>Gramen Cyp. echinatum montanis planis oriundum.</i>	48
<i>Gramen Cyp. eleganti multifera congesta spica Angl. Brit.</i>	59
<i>Gramen Cyperoides foliis vetonicae Caryophyllatae frequentiore grano spicatum.</i>	47
<i>Gramen Cyp. gracile alterum glomeratis torulis spatio distantibus.</i>	61
<i>Gramen Cyp. minimum Boelii tenuifolium parvis per caulem distinctis torulis.</i>	54
<i>Gramen Cyp. Nortvegicum alterum.</i>	52
<i>Gramen Cyp. Nortvegicum ima foliorum basi tantillum lanuginosum.</i>	51
<i>Gramen Cyp. palustre gracilibus spicis, aut spicatum tenue.</i>	53
<i>Gramen Cyp. palustre longius spicatum Angl. Brit. acerosum & echinatum.</i>	50
<i>Gramen Cyp. palustre miliaceum marinum Augustarum Aquarum, sive Bayonense.</i>	56
<i>Gramen Cyp. sparsa panicula Altae Portae.</i>	55
<i>Gramen Cyp. sylvarum tenuius spicatum.</i>	60
<i>Gramen dulce udorum.</i>	10
<i>Gramen durius udorum.</i>	17
<i>Gramen elatius vulgatissimo simile.</i>	1
<i>Gramen exile durius.</i>	19
<i>Gramen exile vicinorum maris aggerum, &c.</i>	21
<i>Gramen geniculatum alterum aggerum Zelandiae.</i>	35
<i>Gramen geniculatum arenosorum aggeris maritimarum Zelandiae longius radicum.</i>	34

<i>Gramen hirsutum minus nemorosum latiusculo folio.</i>	41
<i>Gramen hirsutum nemorum latioribus majoribusque foliis præcox vernum.</i>	39
<i>Gramen Ischæmum Africanum perenne.</i>	36
<i>Gramen Funcoides alterum sive Bufonis Flandricum.</i>	70
<i>Gramen Funcoides alterum minus granatum comitatus Kantii.</i>	64
<i>Gramen Funcoides Batavum speciosum.</i>	69
<i>Gramen Funcoides exile omniumque tenuissimum Pleymuense.</i>	67
<i>Gramen Funcoides medium paniculis sparsis.</i>	65
<i>Gramen Func. minimum Angl. Brit. Holostio Matth. congener aut Gramini Flandrico.</i>	70
<i>Gramen Func. minus sparsis paniculis, sive Funcellus gramineus sparsa panicula.</i>	65
<i>Gramen Funcoides paucifolium tenuissimum exile.</i>	68
<i>Gramen Func. sparsa Funci panicula, compresso caule.</i>	64
<i>Gramen Func. tenuissimum subfuscis torulis apiculis carentibus præditum</i>	68
<i>Gramen lanatum tomentosumve perelegans tenuifolium.</i>	54
<i>Gramen Leucanthemum Aquitanicum non hirsutum nemorense Boelii.</i>	19
<i>Gramen maritimum alterum sive 2 elatius.</i>	8
<i>Gramen marit. 3 vulgari simile supinum exigua avenacea gluma.</i>	9
<i>Gramen marit: Vectis Insulæ Angl. Brit.</i>	34
<i>Gramen marit. vulgato canario simile.</i>	24

<i>Gramen marit. vulgatissimo pratensi graminis con-</i> <i>gener aut simile.</i>	8
<i>Gramen minimum Angl. Brit.</i>	20
<i>Gramen marorum.</i>	7
<i>Gramen nemorosum hirsutum minus angustifolium.</i>	40
<i>Gramen omnium minimum Angl. Britan. alterum.</i>	21
<i>Gramen Phalaroides longioribus angustis spicatis to-</i> <i>rulis paniculatum.</i>	26
<i>Gramen pratense durius Xerampelini graminis præ-</i> <i>tenui sparsa gluma.</i>	15
<i>Gramen pratense elatius alterum.</i>	5
<i>Gramen pratense vulg. elatius tertium.</i>	ibid.
<i>Gramen Pseudo-Cyperoides Angl. Brit.</i>	57
<i>Gramen quodammodo supinum vulg. latiusculo bium</i> <i>& ternum unciarum complicato folio.</i>	7
<i>Gramen ruderum etiamque aruorum durius.</i>	6
<i>Gramen supinum Monspeliense.</i>	33
<i>Gramen syl. Africanum Panici effigie.</i>	18
<i>Gramen syl. Angl. Britan. Panici effigie.</i>	17
<i>Gramen tenue molliusculis foliis maritimum.</i>	20
<i>Gramen tenuifolium exile Britan. ex genere Xeram-</i> <i>pelini graminis.</i>	33
<i>Gramen tremulum minus alterum Aquitanicum.</i>	27
<i>Gramen Typhinum alterum sive Zelandicum.</i>	29
<i>Gramen Typhinum sive Typhoides maximum.</i>	28
<i>Gramen Typhinum minus Danicum.</i>	29
<i>Gramen Typhinum minus Harlemense Batavum.</i>	30
<i>Gramen Xerampelino arvense congener minutissimo</i> <i>semine annuum.</i>	16
<i>Gramen Xerampel: exile Narbonense, etiamque Ang.</i> <i>Britan. &c.</i>	11

*Gramen Xerampelini facie elatius sive maximum ri-
dorum & rivulorum.* 15

*Gramen Xerampel. miliacea pratenui ramosaque
sparsa panicula.* 14

H.

Helleborines 2 Clus. similis Planta. 93

Helleborines 3 Clus. similis facie, &c. 94

Nelxine Cesampelos altera minima Angl. Brit. 127

Hepatica polyanthos. 157

Hepatic: variet. 156

Hieracium medionigrum. 79

*Hieracii Sabaudi aut Myagri similis Virgin: sub-
frutex.* 78

F.

Funcus Cyperoides gramineus alter capitulis Equi-
seti. 71

Funcus gramineus maximus sparsa panicula. 66

Funcus gramineus max. spars. panicul. alter. ibid.

Funcellus gramineus parvus gracilis Altae Portae. ibid.

L.

Lactuca capitata patula. 81

Lagopus perpusillus supinus elegantissimus An-
glicus. 158

Limonium Africanum Boelii. 91

Limonium medium Anglicum. 90

Linaria caerulea minor. 103

Linaria

<i>Linaria lutea minima altera.</i>	103
<i>Linaria pinnata angustifolia Africana Boelii.</i>	127
<i>Lithospermum caruleum D. Pelisserii.</i>	107
<i>Lonchitis altera minor.</i>	149
<i>Lychnis arvensis Anglica.</i>	97
<i>Lychnis exilis agri Bayonensis Boelii.</i>	98
<i>Lychnis exilis sive tenuifolia altera.</i>	ibid.

M.

M <i>Edica Africa flore luteo.</i>	159
<i>Medica maritima Africa Boelii.</i>	ibid.
<i>Medica maritima altera.</i>	ibid.
<i>Millefolium creticum latifolium Robini.</i>	147

N.

N <i>Ardi Gangitis spuria similis tenuifolia capilla-</i>	
<i>ris Planta montana Cambro-Britan.</i>	62
<i>Nastos id est farcta arundinis varietas.</i>	72

O.

O <i>Xyagrostis pumila, sive Calamogrostis Iberia</i>	
<i>acuta.</i>	32

P.

P <i>Edicularis Danica maxima.</i>	147
<i>Pepones peregrini varii coloris.</i>	131
<i>Perfoliatum gramineum Helvetium, &c.</i>	137
<i>Phaseoli praeduri Indiani varii.</i>	168

Phyteuma

<i>Phyteuma Monspeliensium alterum folio minus laciniato.</i>	146
<i>Pisum syl. 1.</i>	162
<i>Pisum syl. 2.</i>	ibid.
<i>Pisum syl. 3.</i>	ibid.
<i>Pisum pusillum aliud syl. spontaneum.</i>	164
<i>Pisum spont. aliud marit. Angl.</i>	ibid.
<i>Planta juxta Highgate reperta.</i>	76
<i>Polium montanum pumilum Africum.</i>	105
<i>Primula altera foliacea floribus dissectis.</i>	120
<i>Primula foliaceis capitulis subtus et inter flores prædita.</i>	119
<i>Primula sylvarum singularibus pediculis geminis floribus alteri altero innatis prædita.</i>	118
<i>Primula veris ex luteolo subviridi altius laciniata aut fimbriata.</i>	119
<i>Primula veris flore viridi umbellifera.</i>	121
<i>Primula veris gemino flore altero superiore luteo altero inferiore viridi, innato.</i>	117
<i>Pulegium vulgare majus.</i>	105

Q.

<i>Quinquenervia plantaginis varietas.</i>	92
--	----

R.

<i>Ranunculi Asiatici varietates.</i>	138
<i>Ranunculus facie Betonica.</i>	141
<i>Ranunculus flammeus angustifolius.</i>	136
<i>Ranunculus perelegans.</i>	135
<i>Ranunculus</i>	

<i>Ranunculus polyanth. nemorosus.</i>	142
<i>Ranunculus pumilus alter angustifolius.</i>	137
<i>Ranunculus rotundifolius Cretico Clus. adductus.</i>	139
<i>Rapistrum flore luteo alterum.</i>	73
<i>Rapum fulvum tereti rotunda oblongioreque radice.</i>	ibid.

S.

S <i>Alvia pinnata major Danica.</i>	112
<i>Sanicula Alpin. similis planta elegantissima in-</i> <i>dieta.</i>	125
<i>Saponaria Anglica convoluto folio.</i>	94
<i>Sedum Alpinum Helveticum.</i>	100
<i>Sed: Alp. 3 Clus. varietas.</i>	101
<i>Sedum Nortvegicum minus.</i>	99
<i>Sedum minimum petreum Nortvegicum Illecebra si-</i> <i>millimum.</i>	101
<i>Sedum montanum pusillum indictum.</i>	100
<i>Sedum perpusillum omnium minimum indictum.</i>	101
<i>Senecio Jacobaea Zelandica incana.</i>	76
<i>Sideritis radice strumosa Angl. Britan.</i>	109
<i>Solanum Indicum frutescens Robini.</i>	87
<i>Solanum magnum Virgin: facie Solani somniferi la-</i> <i>thalis nostratis.</i>	88
<i>Sonchus fruticosus petreus spinosus Africanus.</i>	77
<i>Sonchus levis alter Danicus aut Anglicus.</i>	ibid.
<i>Sparganium alterum sive minus.</i>	63
<i>Stæchas odorata purpurea.</i>	106
<i>Synanchia altera Anglica sive minor.</i>	150

T.

T <i>Hlaspi alterum siliquosum.</i>	75
<i>Trifolium hæmorrhoidale.</i>	151
<i>Trifolium stellatum Monspeliacum.</i>	154

V.

V <i>Aleriana montana D. Peliterii.</i>	145
<i>Verbascum spinosum Creticum D. F. Monnel.</i>	113
<i>Vitis Virg. tenui sarmento scansilis.</i>	128
<i>Volubilis Africana indiæta minus pinnata.</i>	126

W.

W <i>Achoacam.</i>	124
---------------------------	-----

Erratula quæ inter excudendum fefellere,
sic restitue.

P Ag. 4. lin. 3. falluntur. 76. 1. foliolis. ibid. conflati. 95. 7.
Litchbarrow. 96. 17. Rapunculi. 147. 10. Phu.
152. 16. Dorycnium. 167. 20. fodiendo. 106. 2. Siæchas.

STIRPIUM

STIRPIUM ILLUSTRATIONES.

Pratensis Graminis varietates.

Gramen elatius vulgatissimo simile, cujus Icon perperam in Iconibus & Observationibus irrepsit in locum Graminis minoris.

Gramen vulgatissimum majus secundum Boelii.

Bipedalis stipula etiamq; altior, geniculata, è capillari subfuscâ & subluteâ radice, foliis imis brevioribus, sesquiuncialibus, sed in caule quaternas, aut paulo longiores uncias æquant. acere, semine, & jubata coma, vulgatissimi

Graminis similimo sed grandiore ; Agrorum marginibus gaudet.

Mendum typographicum translaticæ Iconis meæ, ob fatalem operariorum negligentiam, cum in Observationibus Teutonicis, tum in Iconibus sequutus est rapsodus Londinensis J. Gerard: obtusisque naribus Gramen etiam istud pratense minus sive parvum statuit: meos siquidem labores suppressere conatus est, eosque sibi temerè, & impudenter arrogavit, universumque opus nostrum, Adversaria Stirpium vocatum, corrasit & suis rapsodiis statim ab initio inseruit, & pro verbo, verbum reddidit, (linguæ autem Latinæ admodum rudis fuit) sed multa balbutire & effutire conabatur, ut tanquam sciolus videretur, regnaretque sicut inter luscus strabo, barbitonorum quorundam sordidorum more. Iconibus Tabernemontani ulus est, qui omnes Icones nostras & Plantinianas, nec non Clusii omniumque Botanographorum eatè & tacitè, suppressis authorum nominibus, ne laterna aperiatur, ut fieri solet, unde undequaque exhausit; sæpissimè unam Iconem sordidè, crassâ

ILLUSTRATIONES. 3

crasâ verò ignorantia substituens. Hoc cum monerem erratum mordicùs & impudenter respondebat, vulgus nescire Plantarum descriptiones, & Iconum Symmetrias; læsâ tamen largiter & jugiter conscientia.

Cum hæc videret piæ memoriæ honestus & vetus amicus hujus studii, & elegantissimorum Florum & Plantarum exoticarum aromatumq; callentissimus Jacobus Garetus D. J. Nortonum, Typographum Regium præmonuit, ut præcaveret & occurreret absurdissimis & perniciosis mendis; quibus perspectis D. Nortonus, instinctu Gareti, petiit auxilium & operam meam, quod lubens & alacriter ob gentis amorem & aureæ nobilitatis humanitatem & liberalitatem præstiti. Tunc ferè absolverat typographus Graminum familiam, in qua errata quamplurima remansere in transpositione Iconum & nominum. Opus plusquam mille mendis vindicavi; supersunt quamplurimæ, quas cum illi exponerem, inquiebat phrasim Anglicam, undequaue emendicatam, talem esse, & me oblitum Anglicanam linguam.

Nobiles matronæ in agro & villa ubi

regnant Medicaſtri, frigent boni & doctiſſimi Medici, per has Plantas mederi coguntur, ſed fallantur, innumerique pereunt. Huiusmodi igitur libri egent animadverſione & perſpicientiâ; cum æquè ac graſſans teterrima peſtis pernicioſi ſint.

Impudentes huiusmodi homines, clerici in libro vocati, linguarum ignari, etiamſi ex mendosis & mutilatis Botanographorum bibliis Icones Stirpium ſe noſſe jactitent, & ex his Botanographicas ſuas hiſtorias concinnent; vivas tamen hortenſes plantas aut agreſtes earumque degenerationes & mutatas formas neſciunt. Facile enim eſt mendose ſtatuerè, & carpere; ſed difficile emendare. Pænitet, ſanè pudetque & tædet huius ævi tranſcriptorum neſciorum, Herbarum collectorum, acervorumque oſtentatorum, periclitatorum vaſerrimarum pollicitationum, qui audent libros corrumpere, meos alienosque pios labores & Rempublicam perdere, & vitam cum morte permutare, craſſa veritatis & cognitionis legitimorum ſimplicium & compoſitorum medicamentorum ignorantia.

ILLUSTRATIONES. 5

In eos hoc protritum invehitur : Militibus, Medico, Tortori occidere ludo est.

Etiamque quadrat illud Hieremiæ Triverii Professoris quondam in celeberrimo gymnasio medico Lovanienfi, cujus memini in Balsami & Mollis explanatione.

Ambitio inquit condonanda, sed est intollerabilis illorum gloria, qui hodie novas & veras rapsodias scribunt, &c. quod est tam difficile, ut nemo non possit facere, qui sciat legere. Ex hoc est quod tam multi (utinam pauci boni) nobis prodeant Medici.

Gramen Pratenſe elatius alterum.

Stipulis elatius iſtud : Riguſ pratenſibus marginibus item effertur ; amœnis latioribusq; nitidis paniculis faſtigiatum cætera respondent, aut conveniunt.

Gramen Pratenſe vulgatiffimum elatius tertium.

Differentiâ perſpicua eſt, cum inferiorum foliorum viriditatis dilutioris exilitate,
tum

tum pedaliū, cubitalium & sesquicubitalium, duriorumque calamulorum, eorumque foliorum & panicularum amplitudine. Londinensis agri incola.

Variat supinis, geniculatis, circa radices cirratis culmis, rarioribus item panniculis, cætera superiori respondent.

Gramen ruderum, etiamque arborum durius.

E subruffa capillari radice folia edit striata, duriuscula, spithamæa, caules sesquicubitales longi, striati, latiusculis foliis è geniculis donati; longiusculis, acerosis, lolia-ceis, spicatis, sparsis, imbricatis glumis fastigiati. Incultis locis agri Londinensis gaudet.

Gramen

Gramen murorum.

*Inter Avenacea Gramina aliud
murorum Gramen.*

• Radix capillaris, subfusca, ut Graminis
Canini sese propagans: Culmi pedales, ge-
niculati. Huc Gramen Avenaceum glumâ
utrinque pinnata referri potest, aliaque Ave-
nacea Gramina tenuissimâ glumâ prædita.

*Gramen quodammodo supinum vul-
gare, latiusculo, binum & ter-
num unciarum complicato folio.*

Glabretis gaudet: caulis pedalis: Gra-
minis vulgatissimi panicula, densior magisque
spissa. Suburbano rure Londinensi Episcopi
Portæ provenit, ubi lateres crudi & cocti pa-
rari solebant, agilloso glabro solo.

Gramen

*Gramen maritimum vulgatissimo
pratensi Gramini congener, aut
simile.*

Hoc gramen radice capillata crassiore maritimis litoreis Kantiae oritur, albi dilutioris coloris, unciae, sesquiunciae, aut duarum unciarum longitudinis. Folia unius, binum & ternum unciarum, schoenanthi modo congesta è folio aut folliculo prodeunt, ex imo unciali lato, compresso instar Vaginae educto. Culmi item ternum, quaternum & quinum unciarum foliosa vaginula decluduntur ex secundo emanant culmi geniculo. Spicae speciolae, sparsae, Panici sylvestris ritu, sesquiunciales, binum unciarum, subrubentes.

*Gramen maritimum alterum, sive
secundum elatius.*

Alterum ternum unciarum spicis aut paniculis albis, arctioribusque: consimili natali solo gaudet. Caulis pedalis, aut altior,

ILLUSTRATIONES. 9

cubitalisve: cætera haud dissimilia.

*Gramen maritimum tertium vul-
gari simile, supinum, exigua
Avenacea gluma.*

Pedem æquant stipulæ, altioresve, tenues,
geniculatæ, foliis longis rigidis tenuibus
junceis præditæ, glumis teretibus exiguis &
oblongiusculis digiti parvi transversis longi-
tudinis fastigiatæ. Radix albida, fibrata, te-
nuissima, quæ reptatu propagatur instar Ca-
narii Graminis. Armento in fæno, uti plura
alia Gramina, gratum. Maritimis gaudet
Anglo-Britanniæ meridionalibus Kantia.

C *Gramen*

*Graminis dulcis nomine D. Lob.
misit 2. in Prod.*

*Gr. exile tenuifolium Canariæ si-
mile, sive Gr. dulce Park.
Theat. Botan. pag. 1174. sine
Icon. e Lob. MS.*

Gramen dulce odorum.

E tenella, albida geniculata, reptrice ra-
dice subfuscis fibris donata, folia edit viridia
Graminis Canariï, mollia; & tenellos geni-
culatos pedales & cubitales culmos, panicu-
lis elegantioribus sparsis Pratenfis Graminis
vulgatissimi fastigiatos. Radix, uti tota
planta, Polentæ instar subdulcis. Udis Lon-
dinenfis agri juxta Thamesis amænissima
fluenta, aliisque etiam editioribus agrorum
humidis viarum marginibus rivulisque gau-
det. A grege expetitur.

Gramen

Gramen Xerampelinum exile Narbonense etiamque Anglo-Britannicum aut Belgicum; sic a panicularum & stipularum exilitate, elegantissimo colore nitente purpureo, qui in Gallia Narbonensi aut Gallo-Provincia præfertur, dictum.

Perperam Anglo-Britannico vernaculè transcriptori Dwarf-Grass, id est, Pumilio: longè autem minora humilioraque reperiuntur Gramina, de quibus suo loco.

Squalidis Narbonæ incultis agris & vinetis glareosis sabulosis hoc perelegans & prætenue Gramen sæpius legimus, minimumque olim diximus ob gracilitatem; sed longè minora, exilioraque & humiliora Gramina nobis reperta. Perpusilla, capillata & albida radix: calamuli item exilitate capillamentis similes dodrantes, eleganti purpurâ Xerampelinâ, cum panicula mollicula, latiuscula, nitida, speciosa, sericea, lucentes.

Istud idem perelegans gracile Gramen in Anglo-Britanniæ clivosis variis locis inter segetes desertisque agris, etiamque editis pratensibus, pascuisve ficcioribus ruris Londinensis sæpiissimè collegimus: vago radicis reptatu summo cespite propagatur: sed non æquè molle, aut sericeâ speciosâ paniculâ, ac in Nitiobrigum vel Monspeliensi agro, ob soli & cœli ut plurimum afflatum humidum, gelidasque & roscidas pruinas, imbresque frequentes & plerumq; assiduas, arva & prata creberrimè irrigantes; quo fit ut in hac peramæna Insula maximè peregrinis favente plantis, adeo ut plurimum præ humido nimio luxurient herbæ, facilèque mutantur, ut easdem minimè, sed diversas specie dixeris, id quod tam colligentibus, quam idiotis tyronibus earum descriptiones exhibentibus, sæpe imponit, ut unam eandem plantam pro diversis sæpè dent describantque, quo lucubrationum suarum, perversis alienis laboribus, inanes copias ostentent, augeantque; studiosorum incommodo & ægrotantium damno. Adde quod D. Boelius insignis Botanicus Belga periculo facto testatur

ILLUSTRATIONES. 13

statum Xerampelinum Gramen tenuissimum, alterum alteri innatum degenerasse in vulgare Xerampelinum.

Varietas. Omni sui parte grandescit & luxuriat in segetibus & cultis.

Xerampelinus color medius est inter coccineum & muriceum, defluentis vitis rubrae foliis similis: Hoc non intellexisse videtur Londinensis vernaculè transcriptor, Latinitatis ne scius. Reverà miror bonum virum nullam fecisse mentionem consimilium hujus familiae Graminum quæ Londinensi agro luxuriant. Verisimile est, ex Iconibus alienis, potius descripsisse suam Plantarum congeriem, quam iterata inspectione in agris, ubi magna gliscit copia. Dodonei totum volumen, à D. Priest, impensis D. J. Norton vernaculè translatum, Adversaria nostra, & meas lucubrationes, & aliorum opera corrasit, nomina indidit quadam metamorphosi, modo ex uno, modo ex altero, modo ex intermixtis omnibus, pro ratione hodierni Anglo-Britannici idiomatis distissimi.

Gramen

*Gramen Xerampelinum Miliacea
prætenui ramosaque sparsa pa-
nicula, sive Xerampelino con-
gener arvense æstivum Gramen
minutissimo semine.*

Mollitie delicatiore foliorum, & cubita-
lium sesquicubitaliumque culmorum, exi-
litate *Xerampelinum Gramen* æmulatur, ju-
bata, instar plumei fasciculi, sparsa elegan-
tissimis pusillis nitidioribus thecis rotun-
dioribus levioribus tunicis tectis prædita, in
quibus semen minutissimum, teres, oblon-
gum, fuscum, prægnans. Radix capillaris
tenuissima. Aridis arvorum marginibus gau-
det arenosisque. æstivum est.

Varietas. Foliorum stipatu, pedalibusq;
item culmis variat.

Xerampelini

ILLUSTRATIONES. 15

*Xerampelini facie elatius Gramen,
sive maximum udorum, & ri-
vulorum. Idem cum Xeram-
pelino creditur, grandius ta-
men & durius, forte a loco.*

Radicis reptatu, foliis & stipulis ge-
niculatis sesquicubitalibus, bicubitalibus,
Canarium Gramen refert; Paniculae ali-
quantulum latiores, acerosae Xerampelini
maiores & duriores.

Varietas. Colore albo variant paniculae.

*Gramen pratense durius Xeram-
pelini Graminis praetenui sparsa
gluma.*

Stipulae crassiores, geniculatae, tricubita-
les, & folia cubito longiora, duriora & an-
gustiora. Radice item dura, crassis longio-
ribus fibris donata sese propagante.

Varietas. Folio latiore striato variat;
geniculatis,

geniculatis avenaceis crassioribus culmis tricubitalibus.

*Xerampelino arvense congener
Gramen minutissimo semine,
annuum.*

E fibrosa albaque radice folia edit latiora, & geniculatos avenaceos binum & ternum cubitorum culmos, tenuissimis pulchellis Xerampelini Graminis paniculis, exili semine præditis, fastigiatos. Oritur in segetibus: annua planta.

Gramen arvense segetum aridorumque locorum æstivum alterum.

Hoc æstivum Gramen foliis & paniculis Xerampelini graminis. Alitibus semen, uti aliorum Graminum, gratum.

Gramen

Gramen durius udorum.

Ex albida crassioribus fibrata filamentis, radice, folia edit spithamæa & cubitalia, inflexa uti Sparti folia. Culmi ternum & quaternum cubitorum geniculati Paniculæ Xerampelini Graminis; sparsæ, ex glauco argentei coloris: Semen longiusculum & majusculum, pratis udis oriundum.

*Anglo-Britannicum Panici effigie
Gramen sylvestre.*

Pedali geniculato, tenui culmo, secundum genicula alis diviso & foliis Graminis pratensis donato. molliusculis, tenellis, latiusculisque, supernè angustioribus; longitudinis ternum, quaternum, & quinum unciarum. Tenuis item cuspidatæ, asperiusculæ, nonnihil hirtæ unciales spicatæ Panici Graminis

Gr. Paniceum syl. Ang. & Afric. Park. pag. 1155. Theat. Bot. sine Ic. è Lob. MS. Where you are saluted with this Plant as unmentioned.

paniculæ, singulis culmorum fastigiis, singulæ. Radix ex albo subfusca, capillata, binum & ternum unciarum. Gustus gramineus, five herbaceus. Provenit in Anglo-Britanniæ glareosis, rudibus etiamque herbidis occurrit.

*Panici effigie Africanum sylvestre
Gramen.*

Non adeo facie à superiore dissident inter se. Culmi item pedales, geniculati; superiora promens folia latiora, tenuiora, graminea, ternum aut quaternum unciarum. Spicæ sesquiunciales, aut binum unciarum, hirsutæ. Inferna folia angustiora, spithamum longa. Radix fibrata sesquiunciam longa, ex subflavo albida. Oppiduli Sanctæ Crucis vocati maritimis oritur.

Gramen

Gramen Leucanthemum Aquitanicum non hirsutum nemorense Boelii.

Hujus classis pulcherrimum est istud Gramen indictum capillacea radice, ex fusco rufescente: foliis brevioribus: quinum aut senum unciarum gramineis foliis præditum Coma quampluribus congestis floribus amænis albis decorata, similibus Graminis Phalaroidis tremuli capitulis (congenerem Plantam multi opinati sunt) quia ejus flores itidem tremuli sunt. In Aquitaniæ sylvis aut sylvosis provenit prope Bayonam vocatam hodie. Floret Martio.

Gramen exile durius.

Varietas à loco & solo. Iisdem consimilibusque natalibus longiusculis, tenuissimis foliis, cirratisque & capillaribus radicibus variat.

*Gramen tenue molliusculis foliis
maritimum.*

*Gr. avena-
ceum exile
mollicellis
foliis Park.
pag. 1150.
Ic. II. Th.
Bot. è Lob.
Ms. He
there most*

Istud omni sui parte & mira
similitudine duriori gramini su-
pradicto admodum proximum,
sed folia paulo latiora, & mol-
liora, uti tota planta, eoq; gregi
oviaro gratiora dulcioraque.

falsly gives this Plant as of late observation, and not speci-
fied that he knows by any before.

*Gramen minimum Anglo-Britani-
cum.*

Arenoso solo versus Oceanum aliquot
miliaribus à Lio, prope Thamesis ostia
oritur, folia admodum exilia, plura simul
congesta, unciam & sesquiunciam longa:
cauliculi ipsis foliolis paulo longiores, in
quibus arctiores eminentiæ, raras spicas
parvulas referentes.

Gramen

Gramen exile vicinorum maris aggerum, numerosa gracillimorum latiusculorum uncialium foliorum sobole.

Sex miliaribus Anglo-Britannicis à Lio, non procul ab ædibus D. Wedston oritur, digitales, unciales & sesquiunciales emittens cauliculos, congestis Salicis maritimæ minoris catulis confertos, coryllis stipatim inter numerosa folia præditos. Radix exigua capillaris. Hæc supradicta exigua & tenuia maritima gramina oviaria depascitur.

Gr. exile vicinorum maris aggerum Park. pag. 1278. sine Ic. Th. Bot. è Lob. MS.
Among his names he glories that it hath not been remembered by any Author before.

Gramen omnium minimum Anglo-Britannicum alterum.

Exile admodum istud omni sui parte, unguem vix excedens. Aridis locis montosis & ericetis, provenit.

A juvenilis ætatis annis 16. me voluptas & desiderium cognitionis Plantarum Materiæve Medicæ cœpit. Cum Davide propheta dicam, Supremum Jehovam collaudat anima mea, tot ejus beneficiorum memor, qui nos aluit, fovit, & à morbis perniciosissimis vindicavit quinquaginta annis dum peregrinando medicaremur, discendi aviditate, in viridem usque senectutem protegit. Cum Hippocrate Medicorum Principe fateri ausus sum: inquiens, Senex factus sum, necdum Medicinæ finem attigi. (Epist. ad Damagetum.) Scioli tamen hujus deploratissimi & perditissimi ævi, fastu & fuce turgidi medicaſtri omnia nôrunt, aureosque montes garrulitate ægris suis pollicentur chymicè. Utinam illis sese non immiscerent docti viri, & Botanicum studium promoverent; Pharmacopæos docerent; ignaros excluderent; indoctis pharmacariis fidem adhibere non deberent Medici periti, ne cæcus cæcum ducat; melius ageretur de Republica. Nonne pudet non nosse Gramen Medicatum ubique terrarum importuno proventu luxurians? Matthiolus ipse celebris quondam

Botanographus

Botanographus nequedum Gramen Medicatum novit, Iconem confudit, ut cæteri ferè omnes. Univerſæ tamen Belgii, Galliæ, Germaniæ, & Italiæ Officinæ, cum peritioribus & politioribus Britannia pharmacopolis non alterius Graminis Canini radicibus quam noſtri utuntur, quod Lutetiæ Pariſiorum, lippis, tonſoribus, olitorumque fori mulierculis notiſſimum, cujus radicum decocta ad vermes necandos, calculos exterdos natis ſuis præbent. Lemani agri finitimæ urbes Lauſana & Geneva, radicibus teretibus Graminis Canarii utuntur bulbosa radice, perinde efficacibus; quemadmodum Londinenſes quidam peritiores. Monſpeli-enſes Norbonenſes (Languedoc) & Gallo-Provinciales radices geniculatas Canini Graminis Iſchoemi paniculis ſumunt: de quibus infra dicetur. Mirum Medicorum & pharmacantium turbæ hæc medicata Gramina hætenus adhuc ignota. Matthioli mutilam & depravatam Iconem exhibuit Lugdunenſis; Iconem Dodonei ſubjunxit pro diverſis, cum eadem ſint; miſcet, diruit, in luto cum aliis hæſitat, & periclitatur. Londinenſis

dinensis effigiem veterem Dodonei ex Tabernæmontano supposuit: In Pemptadibus novam non multo meliorem dedit Dodon: Omnes sese sequuntur: exactiorem, maturam, ex vivis Naturæ typis cum multis aliis congeneribus exhibeo, fictis imaginibus minimè fidem adhibens.

Gramen maritimum vulgato Canario simile.

*Park. pag.
1278. Th.
Bot. è Lob.
MS. sine
Icon.*

Among the names he proposeth the 1 and 3 sorts to be mentioned by *Lob.* but the 2 (which is our present Plant) not to have been remembered by any other Author before.

Sed quod fundunt Anglo Britannica & Belgica Oceani littora, striatum, strigosius & gracilius est, alioqui tota facie nequaquam variat. Ad maris alluviones nascens, falsum est, rigidioresque folio & ex viridi cæsius. Mediocris (Middelbourg) Zelandorum repertu facile circa portus ostia, & Maritimis Comitatus Kantia.

Varietates. Magnitudine variat cum radicum tum foliorum & spicæ acerosæ & sesquicubitalium culmorum.

Ibidem

ILLUSTRATIONES. 25

Ibidem loci pedali culmo reperitur, spica item brevior & minor: radix verò prolixè summum cæspitem perrepat.

Duplicis ordinis spica variat; cætera eadem cum superiore.

Gramen aquaticum longius radicatum spicata Avenacea gluma.

Cum Gramine Canario maritimo sapore & facie congener. Culmus bicubitalis; Radices Canarij Graminis, graciliores, subalbidis crassioribus fibris præditæ. Folia prædura, longa angustaque. Ad Thamesis fluenta juxta Ratle provenit.

Gramen Alopecuroides majus alterum villosum.

Variat à superiore apiculis spicatisque caudis & foliorum numero, iisdem gaudet natalibus.

Gramen Alopecuroides minus alterum.

Idem fortè cum mox subdendo aut ejus varietas, sed minus acuta & mucronata asperaue spica.

Gramen Alopecuroides, aut Myosuroides mucronatum minus alterum.

Tertium subdemus Gramen Alopecuroides, juxta vias, agrorum fossas & margines, cubitali, & bicubitali culmo, paucillis foliis, sed longioribus, gracilioribus, spicatis mucronatis caudis, oriundum.

Gramen Phalaroides longioribus angustis spicatis torulis paniculatum.

Segetibus agrorum marginibus & pratensibus

ILLUSTRATIONES. 27

tenfibus fecus vias aliquot nobis sæpè reperta Gramina quæ hoc loco collocari debent. Culmus sesquipedalis; panicula palmum æquat, oblongis Phalaroidis Graminis palmum æquantibus spicatis, squammatis acerosiis glumis, cirris appensis conflata, & apiculis avenaceis prætenuibus fastigiata Avenæ ritu. Convenire videtur cum G. Alopecuroide majore altero.

*Gramen tremulum minus alterum
Aquitanicum.*

*Gramen Leucanthemon Guil.
Boelii.*

Istud mihi communicatum fuit à viro amicissimo Guil. Boelio Simplicium si quis alius strenuo exploratore. Caulis ut superiorum, geniculatus. Folia ut maximi Gr. tremuli, longa, & frequentissima capitula squammosa, multo minora quam superscripta, candida, unde Leucanthemi nominis occasio.

Non prorsum quadrare videtur cum Gr. tremulo minore C. Bauhini, quamvis folium quod culmum cingit sit involucrum initio glumarum; radix non vagatur, culmi duntaxat palmares. Variare tamen potest à natalibus; nam hujusmodi tremula Gramina parvula observavi in Cretaceis collibus Kantiaë Gravesandiaë proximis.

*Gramen Typhinum, vel Typhæ
effigie Cylandria spica.*

Gramen Typhinum, sive Typhoides maximum.

*Quadrare videtur cum Gramine
Typhoide maximo C. Bauhini.*

Incultis & pratenſibus, variis locis hoc maximum Typhinum Gramen provenit, omni ſui parte vulgatiffimo Typhino Gramini quadruplo majus: ſeſquipedali & bipedali tereti caule Cylandri figurâ ſeſquipalmari ſpicatum: cætera conveniunt.

Varietas. In ſpica breviora differentia,
&

ILLUSTRATIONES. 29

& culmis binum, ternum & quaternum cubitorum ; cuspidatisque aliquantulum.

Gramen Typhinum minus Danicum.

Tota est hæc Typhini Graminis species similis ; foliolis & dodrantalibus geniculatis pedali-
busque culmis ; sed brevior multo, vix unciam sesquiunciamve æquante, aliquantulum aspera, arguta, tereti spica, & culmus, ima sui parte, gemino tereti oblongo bulbillo striato, foliaceis involucris tecto, alteri altero incumbenti, donatur. Hoc amæno cœmeterio suburbano Hafniæ, (Copenhavæ) Metropolis Selandiæ Danorum eradicavi, campestri urbis situ.

Park. pag.
1170. sine
Icon. Th.
Bot. è Lob.
MS.

Gramen Typhinum alterum, sive Zelandicum.

A similitudine subungere visum fuit Gramen geminis nodosis radicibus sibi mutuò incumbantibus præditum, quibus radicum fibræ adhærent. Devexis agorum

Park. ibid.

rum

rum marginibus, folio, culmo dodrantali
Graminis montani & Typhoidis parva spi-
ca inter alia Gramina erutum memini in
Zelandia Belgia non procul Mediocastro.

*Gramen Typhinum minus Harle-
mense Batavum.*

Park, ibid.

Where he
informs you
that these 3
have their
names in
their titles,
not being
mentioned by any before.

Simile Danico spica & folio-
lis, sed minus, & nodosis tubercu-
lis supra tenuem cirratam radi-
cem orbatum. Sabuloso Harle-
mensi solo apud Batavos oritur.

*Britannicum Gramen Cristatum,
& Gr. Cristatum C. Bauhini.*

Cirratarum radicum, foliorum, cubitali-
um, bicubitalium aut sesquipedalium cul-
morum à cristatis palmaribus, dum curvan-
tur, spicis, Cristam Gallinaceam æmulanti-
bus hoc Cristatum Gramen scitè à Cla. C.
Bauhino vocatum fuit. C. V. D. D. Jacobus
Cargillus,

Cargillus, D. C. Bauhini quondam auditor, hujus studii, omniumque Medicinæ partium doctissimus, hoc Gramen Londinensi agro mihi pro legitimo Gramine Cristato Bauhini demonstravit: postea tamen ex literis gratulabundis præfati Bauhini illum innuere aliud Gramen, cujus ad me misit iconem, percepi. Illud radicum cirris, foliis longioribus erectis, sesquicubitalibus culmis, palmaribusque spicis præditum est, diversum ab isto altero misso, quod foliis est brevioribus, latioribusque & sparsis. Hæc Gramina Alopecuroides Graminibus in Stirpium Illustrationibus annectere, quadam spicarum proximitate & similitudine, libuit; quo nihil frequentius juxta Hackneum Londinensis agri, variis editis & devexis pratis, (aliisque multis locis transmarinis) ubi à rusticis, uti nonnulla Gramina, floreis, pergulis, transennis, topiariis, coronariisque operibus arte manique paratis, elegantissime invicem annexis, concinnandis, æstivo tempore, aulis & caminis ornandis aptum.

Varietas. Unam tamen & eandem esse volunt peritiores Botanici, sed variare à loco & tempore.

Varietas

Varietas altera. Iisdem natalibus quandoque multiplici elegantissima spica occurrit. Nihil à præcedente Anglo-Britannico differt. Caulis cubitalis.

Oxyagrostis pumila, sive Calamogrostis Iberiæ acuta.

Oxyagrostis pumila Hispanica,

Park. pag.

1187. sine

ic. Th. Bot.

è Lob. MS.

The 3 is

not men-

tioned by

any before

now.

Istud acutum Gramen nobis largitum est ab honestis: Viro botanico Francisco Viau Salmuriensi, quando Lusitaniam aliasque regiones in rusticationibus suis perlustravit. In binas aut ternas attollitur uncias: Folia crebra, rigida semiuncialia, pungentia, cauliculi torosis spicis Holostii

Monspeliensis semiuncie longitudinis præditi. Radix geniculata Canini graminis. Montosis Iberiæ provenit, aut Celtiberiæ, vulgo Biscayes. Nomenclatura pecori ingratum indicat.

Gramen

Gramen tenuifolium exile Britannicum, ex genere Xerampelini Graminis.

Parilitate Gram. Canario supino simile: sed folia longè graciliora Spargulæ Brabantorum similia. Paniculæ tenues Graminis Xerampelini. Nascitur in arvis Britannicis sabulosis & squalidis.

Gramen supinum Monspeliense.

Annis elapsis 1607. Monspe-
lio ad me misit hujus Graminis
Iconem apprimè elegantem, ære
excusam, cum Sparto parvo &
Seminibus exquisitis C. V. D. P. Laugier,
D. Medicus in Schola Monspeliensi, cujus
memini. Superioris Brabantini Graminis su-
pini quodammodo simile; geniculatis cala-
mulis caducis humum perreptans, & lecun-
dum foliata genicula fibrosis radiculis sum-
mum humum sugentibus. Demeusum plantæ,

Park. pag.
1174. Icon.
5. Theat.
Bot. è Lob.
MS.

neque natales indicavit: plantam ipsam expectabo.

*Gramen maritimum Vedis Insulae
Anglo-Britannicae.*

Radix circa genicula rubet, vagaturque.
Juxta refluxus & maris alluviones oritur.
Cætera utut conveniunt.

*Gramen geniculatum parvum are-
nosorum aggerum maritimorum
Zelandiae longius radiculatum.*

Hoc & sequens Gr. nullibi reperi præ-
terquam in sabulosis aggeribus & arenosis
Maris obicibus Walachriae Zelandorum (re-
periri posse etiam arbitror aliis similibus lo-
cis marinâ aurâ afflatis) vernaculè Duyven
dicuntur, inter Santlandiam (Santelande)
oppidulum bello dirutum, & Iselhouck vo-
catum. Rapsodus Tabernemontanus cum
suis asseclis tam Germanis quam Anglo-
Britan: hic fallere & alibi solitus, falli-
tur;

tur ; cum hæc Gramina & plerasque passim icones alienas cum nostris , oratione natalibusque adumbrare conatur , easque catè quantum potest , suppressis authorum nominibus , & laboriosis sudoribus , ne aperta laterna furtum detegatur , verbis ornare. Hoc maritimum Gramen foliis exit spithamæis ; è quibus geniculati culmi exeruntur dodrantales & spicæ acerosæ Graminis Canini breviores multò durioresque. Radix geniculata prolixè per arenam reptatu vagatur , Canarii Graminis instar.

Gramen geniculatum alterum aggerum Zelandiæ.

Alterum ortu , natalibus , durioribus foliis & radicibus non disparibus neque dissimilibus ; spicæ tamen supplent vicem acerosæ inter foliola , capitula. Utrumque ob duritiem pecori minus gratum.

Gramen Ichœmum Africanum perenne.

Desertis Africæ locis oriundum quadripartita spicata gracili granata spica digitatim sparsa duas uncias longa. Spithamæus culmus, folia angustiora, radix Canarii graminis, sed omnia minutiora & elegantiora. Oritur in campis Sophiæ oppiduli.

Alopecuros altera Anglica, sive Flandrica.

Park. pag.
1166. Icon.
ibid. Theat.
Bot. è Lob.
MS.

Sesquimilliare Flandrico à celeberrima Brugensi civitate juxta Moerbeke aliud Alopecuri genus, culmo bicubitali, radicibus & foliis non absimile, sed minore multò & brevior minisque villosa caudata spica.

Gramen

*Gramen Alopecuroides Africanum
Boelii.*

Arenosis siccis Sophiæ campe-
ptribus oritur palmari Alope-
curi caudata spica, Anglo-Bri-
tannicæ angustiore & duriore:
geniculato pedali culmo, crebrioribus inter-
nodiis prædito juxta radices. Frustulum tan-
tum radiceis assequi potui.

Park. pag.
1167. Icon.
2. Theat.
Bot. è Lob.
MS.

*Gramen cuspidatum Alopecuroides
majus Avenacea gluma.*

Ejusdem classis hoc Gramen
erit cum Alopecuroides; nobis
cuspidatum vocatum à mucro-
nata spica cuspidis, lanceolæve
instar; inâ sui parte latiore, in
acutum fastigium desinente, è multis avena-
ceis glumis, acerosis, effigiata; ex geniculata
tripedali aut sesquicubitali stipula; in qua
paucissima triticea folia, sed admodum bre-
via

G. cusp. A-
lop. majus,
Park. pag.
1167. sine
Ic. Th. Bot.
è Lob. MS.

via & veluti decurtata. Cætera superioribus Graminibus non dissimilia.

Gramen cuspidatum Alopecuroides latiore maximaque panicula Avenacea gluma.

Gr. Alopecuroides cuspidat. maxim.

Angl. Park.

pag. 1167.

Theat. Bot.

è Lob. MS.

Among the

names you

may read

him insult-

ing, thus ;

To the 3

and 4 We

have given

titles.

Perelegans istud Graminis genus nobis primum repertum declivitibus pratensibus inter Islington, & altam Portam, vernaculè Highgate, in publica rusticatione sive exherbatione peramæna cùm D. D. Rich. Faustorum, quondam inclyti Collegii Medici Londinensis Præsidentem, & D. D. Francisc. Heringium, societatis præfati Collegii comitemur. E capillata radice folia Graminis arundinacei, striata, viridia edit, & geniculatum bipedalem & bicubitalem culmum, panicula elegantissima cuspidata, uncias quatuor longa & unam infernè ad basim lata, fastigiatum; staminulis & apiculis florum albidis,

ILLUSTRATIONES. 39

albidis, aliorum Graminum aut Secalis instar
è congestis acervatim & spicatim, Avenaceis
glumis prædita.

*Gramen cuspidatum tenui, torosa
villosa spicata gluma Panici
granulis prædita.*

Sesquipithamæus & pedalis culmus qua-
ternis geniculis donatus: ima folia sesqui-
uncialia: quæ verò internodiis exeruntur la-
tiora & longiora sunt, & ternas aut quaternas
uncias æquant. Radix exilis fibrata, sesqui-
uncialis. In comitatu Kantia Anglo-Bri-
tannorum reperit Boelius.

*Gramen hirsutum Nemorum la-
tioribus majoribusq; foliis præ-
cox Vernalis.*

Repertu facile silvis & silvosis *Gramen ne-
morum hir-*

*sutum majus alterum præcox tuberosa radice, Park. pag.
1186. Ic. p. 1185. Th. Bot. è Lob. MS.*

marginibus

marginibus altæ Portæ, quatuor Milliaribus Londino diffitis: folia altero tanto latiora, pilis item multum hirtis prædita, coloris saturæ viriditatis. Calamuli per similes & æquales fere, summo partiti sparsive; flosculi quoque non valde dissimiles. Radices dense capillatæ, subfuscæ, torulo aut nodulo sub fibris condito, mediocrem Tormentillæ radicem æquante, prædita.

Gramen nemorum hirsutum minus, angustifolium.

Lob. renders this a distinct Plant, yet Park. pag. 1186. Theat. Bot. è Lob. MS. Who ravishes the choicest Materials for his Theater from those

lisdem altæ Portæ silvis cum supradicto hirsuto latioribus foliis Gramine, aliud longe aut altero tanto minus reperies: foliis angustis, dense itidem stipatis, & hirtis stipulis spithamæis: Radice item multum dense fibrata, subfusca, minorque panicula. Diversum hoc Gramen est ab in-

learned Monuments, places it with the *Gramen hirsutum capitulis Psylli Bauh. Pin. pag. 7.* Which is the *Gramen exile hirsutum Cyperoides*, Lob. Ic.

transcriptis

ILLUSTRATIONES. 41

transcriptis Graminibus D.C. Bauh. & D.J.
Dalechampii. Varietas radicibus grumosis.

*Gramen hirsutum minus nemoro-
sum latiusculo folio.*

Illud quovis prædicto gramine
minus, tum caule cum simili sti-
pula, flos & spica comosa lanu-
gine rubiginosa, magis compressa
& contracta, quadam æmulatione
sive imitatione: Radix sylve-
stris Cyperi, villosis cirris obsita.
Agrorum marginibus, udis, fabu-
lofis, Galliæ, Anglo-Britanniæ,
Belgii, consimilibusque, quibus
echinatum Gramen natalibus
frequentissimè gaudet. Foliis la-
tioribus aut angustioribus va-
riat.

*Gramen
hirsutum,
sive exile
ferrugine-
um,
Park. pag.
1186. sine
Icon. Theat.
Bot. è Lob.
MS.
Where you
find him dis-
coursing,
that the 8th
is not men-
tioned by
any before
now.*

G **Gr.**

G. Anglo-Brit. exilis hirsuti Graminis differentia Boelii.

Dissimilitudo quædam in parum hirtis, binum, ternum & quaternum unciarum foliis, & conoidis paniculis, Junci concoloribus: tenues, spithamæi cauliculi: radix subfusca, capillata. Satis quadrat hæc Planta cum Gramine tenui Cyperoide Nortvegico.

Calamogrostis silvæ D. Johannis.

*Calamogrostis nostras
sylvæ St.
Job. Park
pag. 1180.
Icon. 1189.
Theat. Bot.
è Lob. MS.*

Arundinaceum Gramen silvæ D. Johannis ulterioris Alta Porta, vernaculè Highgate, Agri Londinensis, idem aut parum differre videtur à tomentoso arundinaceo gramine plumoso vocato. D. Boelius tamen inficiatur & differre asserit. Culmi tricubitales & ampliores, internodiis aliquot præditi, folia binum cubitorum in acutum fastigiata, striata, duplo Graminis striati arundinacei albi augustio-

ra. Paniculae spicatum coactae, pedales & nonnunquam cubitales, acerosae & ex parte sericeae torosae coloris ex Xerampelino subglauco, Radix alba, crassioribus fibris donata, quae quodammodo, uti Graminis Canini radix propagatur.

Calamogrostis torosa panicula.

Foliis & radicibus graminibus praedictis utcunque simile, sed mollioribus denique stipatis. Pratorum & agrorum marginibus frequens Anglo-Britanniae, & Zelandiae. Paniculis torulisque pluribus conflata, uno ordine versa, plana, flosculis & staminulis gramineis aut siligineis ex luteolo purpurantibus. Pabulo bobus, ut superiora duriora gramina contemptissima. Arctiore spica variat.

Park. pag. 1182. Icon. ibid. Theat. Bot. è Lob. MS. The 5 is not mentioned by any Author before.

Ca-

Calamogrostis altera gluma acerosa Nortvegicæ similis Anglo-Brit.

*Park. ibid.
è Lob. MS.*

Stipulis & foliis Nortvegicæ
perfamilis, juxta radicis cervicem
Mei modo glomeratis torulis, paniculis mol-
lioribus: non procul Hackneo Londinensis
ruris, udis provenit.

*Calamogrostis aquatica Anglo-Bri-
tannica acerosa gluma.*

*Gramen A-
rundinace-
um acerosa
gluma no-
stras, Park.
pag. 1273.
Icon. ibid.
Theat. Bot.
è Lob. MS.*

Culmos edit tricubitales, ge-
niculatos, avenaceos, aut triti-
ceos, crassos, folia latiuscula non
absumilia, aut Miliacea, duriora,
asperiora, & striata: spicatim
acerosæ glumæ, albæ, spithamææ
longitudinis. Radix geniculata,
longis, gracilibus, rufescentibus fibris capil-
lata juxta internodia. Rivulorum & Scro-
bium

ILLUSTRATIONES. 45

bium marginibus provenit non procul Londino, via qua itur Ratleam.

Variat gluma aliquantulum Xerampelina.

Gramen arundinaceum sericea molliore & graciliore spica aquaticum.

Calamogrostim supradictam æmulatur, minus tamen; angustioribus foliis: graciliore binum cubitorum stipula, rarè geniculata. Consimilibus gaudet natalibus. Semen & flosculi Schoenanthi, evolant in auras.

Gramen Arundinaceum sericea molliore spica, Park. pag. 1273. sine Icon. Theat. Bot. è Lob. MS. These 2 are of latter

invention, none having published any of them before.

CYPERI

CYPERI EFFIGIE

GRAMINA DURIORA,

& JUNCEA.

Summa, Candide Lector, justissimi benignissimique Cœlestis bonitas, irritum nihil in humanum usum creavit; quare Vir prudens Divina opera non fastidit: Viperea attamen scioli, æruscatoris, medicastriue aut Zoili Medici, vel mendici adulatoris sericati, assentatoris & periclitatoris (potius quam boni Medici) impietas harum Dei divitiarum, simplicium Medicamentorum & compositorum nescia, illiberaliter hæc aspernatur, doctosque fideles Medicos garrulitate nefaria excludit; ipsumque Hippocratem, si superstes, expelleret.

Gramen

Gramen Cyperoides Danicum glabrum foliis Vetonicae Caryophyllae, anguloso caule.

Sed istud arenosis maritimis incultis, non procul ab arce regia Cronenburg: Selandiae Danorum inter Pulsatillas nascens, foliis glabris, rigidis, angustis, ternum & quaternum digitorum, palmares nudosque cauliculos edit, acerosis, torosis oblongioribus Junci spicatim paniculatis fastigiis, uno aut altero suborto foliolo donatos. Radix longe lateque repit. Usus nullius.

Gramen Cyperoides Danicum glabrum foliis Caryophyllae, Park. pag. 1268. Icon. 1267. Theat. Bot. & Lob. MS. You meet him there in his old Dialect, that it hath not been set forth before now.

Gramen Cyperoides foliis Vetonicae Caryophyllatae frequentiore grano spicatum.

Cubitalis fere planta, caule anguloso, flosculis

flosculis subluteis, Siligineis, utriusque spicæ longitudine transversum digitum æquant: Iisdem natalibus gaudent quibus superiora.

Aliud solo rariore grano spicato differt. Magnitudine variat.

Gramen Cyperoides aculeatum, sive echinatum aquaticum alterum.

Hoc graciliore spithamæo caule parvis compressis paniculis præditum, consimilibus aquaticis locis gaudet.

Gramen Cyperoides echinatum montanis planis oriundum.

Gr. Cyperoides echinatum montanum

Park. pag.

1172. Icon.

ibid. Theat.

Bot. è Lob.

Natales nomen satis indicat: capitulis & aculeatis paniculis supradicto assimilatur: tenues item triquetri cauliculi, itidemq; spithamæi.

MS. This hath not been written of by any before, and therefore the Title is sufficient to distinguish.

Gramen

Gramen aculeatum Bayonense palustre, paniculato torulo.

Paniculas spicatas aculeatas veluti decurtatas profert; supereminentibus palmo, angustioribus foliis: cauliculis exilibus pedibus & sesquipedalibus. Radices capillamentis crassioribus uti superiorum Graminum fibratae multa longiuscula edunt folia. Reperitur in paludibus Bayonensibus cum altero sequenti Gramine.

Gramen Cyperoides Bayonense palustre longiusculis spicatis paniculis aculeatis.

Magnitudine & omni sui parte Gr. Cyperoides palustre

Bayonense, Park, pag. 1268. Icon. ibid. Theat. Bot. é Lob. MS. Where he comes off with a Never set forth before now.

venit cum superiore: Spica unciam æquante, aut paulò longiore, hinc inde per caulem diffusa; proportionem sive demensum ejus in Icone ad latus, quemadmodum in præcedentibus & subsequenter dicendis plantis delineatione infinitis aliis consimilibus expressimus, ut facilius & exactius herbarum mensuras spectandas demus.

*Gram. Cyperoides palustre longius
spicatum Anglo-Britannicum
acerosum & echinatum.*

Aliis consimile istud; sparsis duarum unciarum spicis octo aut novem in caule binum aut ternum cubitorum, triquetro aspero quemadmodum folia majora & latiora: radices item superioribus similes. Palustribus Altæ Portæ, vernaculè Highgate, oritur.

Gramen Cyperoides Nortvegicum, ima foliorum basi tantillum lanuginosum.

Ancipitis & participis utriusque naturæ, inter Caryophilleum Gramen terrestre & Cyperoideum palustre hæc duo per-elegantia Gramina, juxta portum Fleckery vocatum, sterilis Petreæ Nortvegiæ, arctissimis udis convallibus, ubi copia Asphodeli minimi lutei palustris, Lancastriensi Anglo-Britannico aut Scotico Asphodelo cognati, & Pingueculæ herbæ Nuperorum collecta. E prætenuissimis capillaribus radicum cirris subnigris unciam æquantibus, confertim foliola Graminei Ranunculi quadantenus æmula, minora, binos ternosve digitos longa, exiguè sparsim hirta proveniunt; è quibus graciles pedales, & in duas spithamas altitudinis excrescunt caules, juxta foliorum ex-

Gr. Cyperoides Nortvegicum param lanuginosum, Park. pag. 1172. Icon. ibid. Theat. Bot. è Lob. MS. There you are complemented with a Never before.

ortus, molli lanugine pauxilla canescentes
pubescentesve, nitidis Junci glomerulis ex
pallido fuscis fastigiati, prominulo sese exe-
rente folio.

Varietas duplex. Persimile collegit D.
Guil. Boelius, hujus amænissimi studii peri-
tissimus palustribus Londinensis agri juxta
Altam Portam, cujus angulosi cauliculi pal-
mum non superant: frequentiores item glo-
meruli.

*Altera dif-
ferentia*

*Anglo-Bri-
tan. Gram.*

Cyper. Park.

pag. 1172.

Theat. Bot.

è Lob. MS.

Ibidem loci alteram differen-
tiam perspicuæ magnitudinis, su-
pradicto Nortvegico Gramine
collegi: Cætera alioqui conveni-
unt.

Nortvegicum Gramen alterum Cyperoides.

Park. pag.

1173. sine

Icon. Theat.

Bot. è Lob.

MS. Where

he concludes with a Never written of by any before.

Non dispari solo & cælo pro-
venit alterum; sed mulcoso udo;
Palmaribus Junci, aut Graminis

Cyperoides

Cyperoidis aquatici parvi similibus, capillaribus fibris, ex fusco albidis radicibus præditum; innumera foliorum, ternum, quaternum, senum septenumque unciarum propagine; Cauliculus sesquipedalis gracilis, in cuius summo torosi Junci coacervata fastigia conoidis figuræ.

Gramen palustre Cyperoides gracilibus spicis, aut spicatum tenue.

Radices illi odorati Cyperi officinarum, sed tenuiores multo, quibus propagatur, concolores capillamentis fuscis præditæ: cauliculi item tenuissimi, pedales, sesquipedales, aut ampliores. Folia ima angusta, dura, & breviora, quam superiora, cubitalia: sesquiunciales spicæ, graciles & radicibus ferè concolores,

Gramen

*Gramen Cyperoides minimum Boe-
lii tenuifolium parvis per cau-
lem distinctis torulis.*

Duriore lignosa radice, crassioribus fibris,
subfuscis prædita, pedales emittit caules, &
secundum illos parvas paniculas fusè divi-
sas. Provenit in Anglo-Britannia.

*Gramen Cyperoides aquaticum Bayo-
nense.*

Minoribus torulis conspicitur. Cætera
eadem sunt.

*Gramen lanatum tomentosumve
perelegans tenuifolium.*

Silentio minime prætereundum non in-
elegans Gramen diu asservatum in chartaceis
libris meis. Foliis stipatum tenuibus rigi-
dis

dis spithamum longis, æqualibus juncis cauliculis hapso lanato fastigiatis, quibus in pappos migrant elapsis. Ranunculis multo minora & tenuiora capitula. Superior valde torosa & crassa radix inodora, cum densioribus fibris, longitudine folia & cauliculos juncos æquant.

*Gra. Cyperoides sparsa panicula
Altæ Portæ.*

Variis aquaticis locis Altæ Portæ, & alibi in Britannia consimilibus natalibus provenit, foliis densis Junci, compressis & Graminis mediis ex fusco virentibus: caulibus item compressis, cubitalis, binum & quandoque ternum cubitorum. Lata adeo comosa panicula ut sæpe sternat pondere, innumerorum Junci capitulorum onere.

Park. pag.
1172. Icon.
ibid. Theat.
Bot. è Lob.
MS.

Gramen Cyperoides palustre Miliaceum maximum Augustarum aquarum, sive Bayonense.

Inter D. Joannem Luce Oppidum nuncupatum, & Aquas Augustas (hodie Bayonne) iisdem natalibus cum Flammula aquatica Bayonensi, hoc perelegans Gramineum genus maximum Cyperoides convictor & alumnus, humanæ sæpissimè proceritatis; Miliaceis sparsis comosis paniculis in summo & lateribus culmi pedali longitudine: Folia longa, duriora, aspera, firma, rigida, & striata, Arundinis Vallatoriæ: Calami item geniculati, concavi sive sinuosi Arundinis Vallatoriæ: crassiores Radices longè lateque per cœnum palustre sub aquis sparsæ.

Gramen Pseudo-Cyperoides Anglo-Britannicum.

Ad Thamesis fluentia juxta Ratleum agri Londinensis frequentissimum. Idem cum Septentrionale Belgico superiore Pseudo-cyperoide gramine aut congener opinor, folia tamen longiora multò. Olivares radicum glandulæ, satis respondent. Caules tricubitales, & grandiores, undarum forte recursus frequentia, Capitula Junci ut alterius.

Gramen Cyperoides aquaticum, tenui triquetro longoque caule, medulloso, Funceo, bicubitali altioreque caule.

Torulis congestis ferrugineis caulis præditus, è cujus inferiore parte exeritur folium, & alterum juxta radicem Graminis pratensis simile instar vaginulæ, longitudinis trium
I trans

versorum digitorum. Radix capillaris aquat-
tico cœno merfa, ferruginei item coloris.
Oritur in Anglo-Britanniæ aquaticis.

*Gramen Cyperoides Aquarum Au-
gustarum, sive Bayonense Is-
choëmi paniculis.*

*Park. & Lob.
MS.*

Sic nobis vocatum hoc Gra-
men fuit ut expeditè inter alia
discerneretur nomine speciosæ sparsæ spicæ
ternum & quaternum unciarum; crassitu-
dinis autem caudæ Muris, & coloris subfusci
palloris: triquetri cubitales & ampliores
caules: Unius cubiti aut longiora paulo fo-
lia. Crassiusculæ fibratæ radices cirris uti a-
liorum congenerum Graminum.

Gramen

Gramen Cyperoides Bayonense fusca spicata elegantissima panicula Boelii.

Hoc non æquè extollitur ac præcedens Gramen. Triangulares, cubitales, pauloque ampliores caules: Radices aliis similes: folia itidem striata, lata, superioris Graminis Cyperoideis quodammodo. Ibidem loci Boelius collegit, & me impertivit.

Park. pag. 1268. Icon. ibid. Theat. Bot. & Lob. MS. You have him thus discoursing, These sorts have not been set forth before now.

Gramen Cyperoides eleganti multifera congesta spica Anglo-Britannica.

Hæc planta cubitum & quatuor uncias æquat: graciles tri-

Gr. Cyperoides elegans multifera spica. Park.

pag. 1172. Icon. ibid. & Lob. MS. Not written of by any formerly.

quetri caules; folia superioribus similia. Spica multiplicibus torulis conflata, sesquuncialis, mucronata, uti in iconis margine effigiata. Radices subdulces, albidae, mediocribus cirris capillatae. Oritur in Magna Britannia.

*Gramen Cyperoides comosa torulis
distincta sparsa panicula palu-
stre Anglo-Britannicum.*

Graciles bipedales triquetri caules: angusta palmaris longitudinis folia: graciles summo sparsae paniculae; è quibus longa angustaque folia prodeunt: Radices albidae capillatae.

*Gramen Cyperoides sylvarum te-
nuius spicatum.*

Park, pag.
1171. Icon.
1172. Th.
Bot. è Lob.
MS.

Ab Alta Porta vocitata, Lon-
dinenſis agri, ut ut remotis ſylvis
reperitur. Ejus ſpicæ longiores,
duas

ILLUSTRATIONES. 61

duas uncias, breviores verò unciam & sequiunciam æquant; graciles, triquetris longiusculis seminibus ex luteo pallentes. Folia Graminis pratensis, rigida, quaternum & quinum unciarum. Crassioribus fibris capillatæ radices, Ochrae subfuscae coloris. Triangulares pedales caules; fæni gustus ut quamplurima Graminea.

*Gramen Cyperoides gracile alterum
glomeratis torulis spatio distantibus.*

Supradicto congener gracilimis pedalis altitudinis aut paulò longioribus cauliculis, torulis multis glomeratis interstitio inter se præditis & distinctis. Folia longiuscula, ex crassiore, supernè Mei aut Nardi modo radice capillata, fibrata, subfusca, satis ampla pro plantæ gracilitate. Ex nonnullis torulis nonnulla capillaria exeruntur foliola. hisdem natalibus quibus superior gaudet.

Nardus

Nardus Gangitis spuria Nar-
bonensis Adversar. pag. 43.

Nardi Gangit. spuriae similis te-
nuifolia capillaris planta mon-
tana Cambro-Britannica.

Gramen
Juncum
montanum
sub-cerulea
spica Cam-
bro-Britan-
nic. Park.
pag. 1188.
Icon. 1189.
Theat. Bot.
è Lob. MS.
Behold, you
have him
there con-
fessing, that
Lob. inten-
ded to call
this *Nardo*
Gangiti
spuriae, &c.
but I have
altered, and

Provenit in Cambro.Britan-
niæ celsissimo monte illo nubi-
fero Berwin vocato, imbribus,
caligine, aut assidua pruina irri-
gato, vicinis tamen collibus &
convallibus sole illustratis. Den-
sissimâ glebâ, foliis tenuissimis,
cubito paulo brevioribus, in cau-
liculis octo aut novem uncia-
rum, spicatus elegans torulus sub-
cæruleus oritur. Muscosis gau-
det natalibus. Nullum usum ab
incolis assequi licuit. Odor mu-
cidus.

referred it rather to these Rush-grasses, whereunto it is
most like, being not mentioned by any before. A most
learned alteration!

Sparganium

Sparganium alterum, sive minus.

Mollius, tenerius & minus istud neque ubique obvium: Variis tamen Anglo-Britanniæ stagnantibus aquis & fossis Londinensis ruris juxta Lambeth: In Kantia inter Rochesteriam & Maidenstone, etiamque a libi in Dania prope Cronenburgum splendidissimam arcem Regiam, & in Flandria mihi obvium. Caule molli, pedali, sesqui-pedali, & interdum ampliore; floribus per ambitum verticillatim & glomeratim purpurantibus & elegantioribus decorato. Folia Graminis aquatici grandioris aliquantum flaccida, atrovirentia. Radix crassioribus fibris prædita. Cur majus dixerit Ger. non video: sed scio iconem delineatam ex nostris Observationibus Teutonicè versis, aut iconibus nostris Latinis à Tabernæmontano; cujus icones furtivas mutuatus est pretio Londinensis à Francofurtivo Typographo. Hujusmodi errata communia sunt iis qui ex aliis fordide materno idiomate transcribunt linguarum ignaris, plantis ut arbitrantur,
illis

illis benè notis & descriptis ex aliorum librorum iconibus; illis plantis ipsis in agris vivis, ignotis.

Gramen Funcoides alterum, minus granatum, Comitatus Kantiae.

Ex plantæ inscriptione discrimen inter Gramina facile discernitur.

Gramen Funcoides sparsa Funci panicula, compresso caule.

Park. pag.
1189. Icon.
1190. Th.
Bot. è Lob.
MS. This
is not extant
in any other
Author.

Sesquicubitalibus, gracilioribus caulibus planis: folia item minutiora & angusta, spithamum longa, altioraque. Paniculae, graciliores, sparsae, congestis granulis albidis praeditae. Radices superiori similes, & fere concolores, sed dilutiores, rariusque cirratae.

Gramen

*Gramen Funcoides minus, sparsis
paniculis, sive Iuncellus Gra-
mineus sparsa panicula.*

Folia superiore breviora, vulgari paria,
viridiora tamen: paniculae ternum & qua-
ternum unciarum latitudinis, sparsae, quam-
plurimis capitellis, quam superiorum ro-
tundioribus donatae: folia quinum & se-
num unciarum & spithamæa, uti caules.
Dilutior quam præcedentium radix.

*Gramen Iuncoides medium pani-
culis sparsis.*

Palmum non excedit hoc Gramen: folia
uncias duas longa, obliquè striata: Paniculae
item binum aut duarum unciarum longitu-
dinis. Radices albi coloris reptatu uti Jun-
ci, propagantur, unius aut alterius unciae.
Omni sui parte crassius, & brevius supra-
dictis Juncis Graminibus.

*Gramineus Iuncus maximus sparsa
panicula.*

Compresso udorum vulgaris Junci bicubitali caule, & compressis item foliis, replicatis, crebribus obliquè geniculis præditis, saturæ viriditatis. Paniculæ utcunque latæ sparsæ & crassiores quamplurimis Juncis capitellis donatæ.

*Gramineus Iuncus maximus sparsa
panicula alter, sive rivulorum
maximus.*

Non multum à prædicto foliis & caule geniculatis. Ejusque varietas procerior videtur.

*Gramineus parvus gracilis Iuncus
cellus Altæ Portæ.*

Pedales exiles caules edit; raris capitulis

lis parvis, digiti transversa longitudinis per
summitates præditos. Foliola itidem ca-
pillacea, palmum, duos & ternos digitos
longa: Capillatæ radices. Prope Lyfima-
chiam minimam omnium provenit.

*Gramen Iuncoides exile omnium-
que tenuissimum Plymuenſe.*

Tenuissimum & istud Gramen
Junceum, foliis veluti congerie
exilioribus gracilissimisque fila-
mentis densissime stipatis capi-
tellis asciculorum minoribus, a-
culeisque donatis. Montosis udis juxta Ply-
mouth in Cornubiæ finibus oriundum. Ca-
pillata item radix sesquiuncialis & duarum
unciarum.

*Gra. Jun-
ceum mari-
timum exile
Plymostii.
Park. Th.
Bot.*

Gramen Iuncoides paucifolium tenuissimum exile.

Gra. Juncum magis exile paucifolium.

Park. pag. 1271. Icon. 1270. Th. Bot. è Lob. MS. These have not been exhibited.

Ejusdem demensus mollissimumque & delicatissimum paucioribusque cauliculis & foliis, iisque brevioribus præditum: capitula crassiora, apiculis item donata & fastigiata, & longe minore radice.

Gramen Iuncoides tenuissimum, subfuscis torulis, apiculis carentibus præditum.

An Juncus exiguus montanus macrone carents Baub. Prod. p. 22.

Non est præcedentibus duobus Graminibus Juncis procerius, iisdem natalibus proveniens: quia nominis inscriptione, uti alia pleraque Gramina, satis explicatur, largiore descriptione non indiget convallibus

ILLUSTRATIONES. 69

convallibus aquaticis reperitur trans Portam
altam inter Osmundas Regales, Tomentum
H. Tragi & Lyfimachiam minimam galeri-
culatam.

Gramen Iuncoides Batavum spe- ciosum.

Palustribus maritimis sabuletis
Harlemensis agri oritur, quatuor
non excedens uncias: singuli cau-
les ternum unciarum singulis
spicis lucidis, fusci Castaneæ co-
loris, magnitudinis teretis rotun-
dæ expressæ in icone, supernè
mucronato folio duro, unciali
prædito: Vaginula ex qua ema-
nant folia dura rigidaque, semi-
rotunda, duas uncias longa.

*Gramen
Juncum
speciosum
minus.*

Park. pag.

1188. sine

Icon. Theat.

Bot. è Lob.

MS. This

is rank'd

with the

never be-

fore men-

tioned.

Gramen

Gramen Iuncoides minimum Anglo-Britannicum, Holostio Matthioli congener aut Bufonis Gramini Flandrico.

*Gramen
Juncum
minimum
Holostio
Matth. con-
gener. Park.
pag. 1271.
Icon. 1270.
Theat. Bot.
è Lob. MS.
Never exhi-
bited before.*

Suptadictis Altæ Portæ udis collibus oritur, etiamque propè Dover. Tota planta duas uncias aut tres vix superat: sesquuncialia ima folia, quam cauliculorum longiora sunt, gracilia. Quod Doverensi agro provenit, capitulis Junci est rotundioribus, granulis aut seminibus magis stipatis: aliud minus dense granatum est graciliusque: cætera assimilia sunt. Radices admodum parvæ, capillatæ.

Gramen alterum Iuncoides, sive Bufonis Flandricum. Holostium Matthioli.

Variat Altæ Portæ vicinis, & non-
nusquam

ILLUSTRATIONES. 71

nusquam alibi humi jacet aut sternitur: sæpius tamen erigitur. Totumque longe minus conspicitur.

Juncus Cyperoides Gramineus alter capitulis Equiseti.

Superiori per similem Juncum observavi, gracilioribus tamen pedalibus & cubitalibus cauliculis, torulisque inter capillares subfuscis fibras donatum instar Graminis sylvarum majoris. Hunc icone nova exhibeo. Udis sylvis Anglo-Britanniæ aut Cambro-Britanniæ, per solis æstus, aquis viduis, ni labat memoria, oritur.

Juncus capitulis Equiseti alt.
Park. pag. 1195. Icon. 1196. Th. Bot. è Lob. MS. The 2 hath his title sufficient to express it, not being described by any other.

Arundo Indica striata, vel sulcata alba Robini Junioris.

Debetur & hæc peregrinæ elegantiae exotica

tica Canna Indica D. J. Robino, Christianissimi Regis Galliae Botanico insigni mihi communicata à filio suo Juniore, Vespasiano Robino, maximæ spei Viro Juveni, qui in peragationibus longinquis & indefessi laboris suis cum multis elegantissimis plantis observavit, ut infererentur meis lucubrationibus ut feros nepotes posterorve ab oblivione vindicarem. Hic Calamus humanæ est proceritatis, folia uncialis ampliorisque latitudinis, venustè striis albis donata, bipedalis & sesquipedalis longitudinis. Radix & cætera Arundini Donaci respondent.

Nastos, id est Farctæ Arundinis Varietas.

• Coloris pallidioris & mollioris corticis Arundinem farctam Antuerpiæ ad Carceris portam, prope Ichtyopolium olim emi. Utraque ex rotundo triangularis aliquantulum, unâ parte depressa,

Rapum

Rapum fulvum tereti rotunda oblongioreque radice.

Hoc fulvo Rapo jam multis annis elapsis me donavit generosus & humanissimus Vir D. Joannes Van Hale-Win, Dominus à Vox-Vrye, ejus copiam in agris juxta ædes suas Occidua Flandria severat, in Urbana Villa Boefing vocata, milliari Flandrico ab Ypris distita. Sola radice differentia à superiore in aurei coloris nitore, Pastinacæ sativæ Dioscoridis (non Elaphobosci) concolori, ad intinctus commendabilis: Alioqui, radice, folio, semine à superiore non variat.

Rapistrum flore luteo alterum.

Semine ex flavo albo, paulo minore, à sativo variat: gustus item acris. Radix parum fibrosa. Flores lutei & folia satis conveniunt cum superiore. Frequens oritur viâ qua itur ex suburbio Londinensi vocato

Bednal-green, agrorum marginibus, priusquam versus Hackneum deflectitur.

*Eruca Africana Thlaspidii &
Erucae media planta Boelii.*

In Sophiæ planis oriunda.

Eruca Africana altera.

Foliis laciniatis, cubitalis planta, iisdem natalibus oritur.

Cardamine Alpina, sive media.

Satis accedere videtur ad secundam Clusii Cardamin: Alpinam, species illa quam reperi juxta ædes generosissimi & amicis, Viri & Equitis D. J. Scot, in Villa Nettlested, Comitatus Kantiaë, in Vipretis nascentem unâ cum Ranunculo aureo Tragi, devexis collibus ad fluminis ripas, eleganti in orbem foliorum serie; laciniis & crenis Sysimbrii Cardamines; sed unciis duabus etiamque tribus longioribus, atrovirentibus,

bus, & quandoque ex phæo & Xerampelino nitentibus, humique stratis. Flosculi albi in dodrantalibus cauliculis. Radix alba, fibrata, & cætera cum aliis conveniunt.

Thlaspi alterum siliquosum.

Propius ad effigiem accederet Thlaspi montan: 2. alia affinis herba declivibus inter segetes nascens, non procul à Martini Cœnobio sex aut septem miliaribus Londino distante, foliis Alsines radiatim humi stratis, caulem imum exilem senum unciarum & Spithamæum, ramosum ambientibus; in quo rara foliola & summo flosculi albi & secundum caulem cornicula exilia, semen perpussillum, rufum, gustu subacre, continentia: Radix alba, gracilis & capillaris.

At montano secundo Clusii Thlaspio, folia cæsia sunt, compressæ thecæ Thlaspi vulgaris similes & seminem rufum longè majus compressum, Thlaspi Cretici minus, Radix item fibrosa, candicans, & è lateribus sese propagans.

Planta juxta Highgate reperta.

Flosculi Chamælini quatuor foliis oconflati lutei Umbellæ instar compacti, ramis summo divisi. Hieracii subfruticis specie aut facie, foliis Persici aut Chamælini, triplo majoribus & longioribus: flores lutei, congesti, longo pediculo annexi, totidem ligulis sub flore præditi, multis staminibus luteis donati. Bicubitalis & tricubitalis ramosus caulis. Radix lignosa, dura, 10. uncularum. Similis fere planta Sabauda Hieracio, sed elegantior.

Senecio Jacobæa Zelandica incana.

Hæc Jacobæa frequentissima pratensibus inter Medioburgum & Amudam, canitie à superiore solùm varia, sed omni sui parte paulo grandior molliorque. Ab Artemisia alba Herbariorum differt. An perennis aut annua, aut fætida sit, non occurrit.

Sonchus

Sonchus fruticosus petreus spinosus Africanus.

Inter Plantas exoticas Africanas à D. G. Boelio acceptas hoc rari Sonchi genus nactus sum, quem posteritati aperire visum fuit, ut innotesceret sedulis investigatoribus, si quando occurrat. Foliis est profunde laciniatis, Virgultis durioribus, tortuosis, spinis undequaque præditis. Rudimenta florum plantæ aridæ solum conspicatus sum.

Park. pag. 804. Icon. ibid. Theat. Bot. è Lob. MS.

Sonchus lævis alter Danicus aut Anglicus folio profundis laciniis sinuato, flore luteo lactucino.

Graciliore, glabro, pedali & cubitali, summo alis diviso caule; flore exili, oblongo, luteo, Lactucæ sylvestris: foliis item profunde utrinque laciniosis, & summo Hederæ

deræ modo sinuatis, viridibus utraque parte, sed minoribus & tenuioribus. Cætera non absimilia. Hunc fagineis sylvis maritimis Elsenoriæ aut Cronenburgo Daniæ munitissimo & magnificentissimo castro vicinis collegi. Haud diversum opinor ab isto, qui juxta Wolwich, septimo aut octavo à Londino miliari, via regia, sub fruticum & arborum caudicibus provenit.

Hieracii Sabaudi similis, aut Myagri Virginens. subfrutex, tricubitalis, foliis Chamælin: majoribus, Persici foliis minoribus.

Flos luteus 4. foliis constans, totidem subtus unguibus, ut in rosa præditus, phæi rubicantis coloris. Pediculo unciali, concolori; sed ad basim juxta folium viridi, striato, folia mastiganti glutinosa, subacida; nihil aut perparum calida; juxta foliorum exortus cornicula unciam longa Delphinii crassiora femine subrufo ante maturitatem prædita.

Hieracium

Hieracium Bæticum Clus. in cur.
post. pag. 35. sine descript.

Hieracium medionigrum flor. ma-
jor. & minore Boelii, Ger.
emac. pag. 1625. sine Icon.

Hieracium medionigrum Bæticum
majus & minus. Park. Theat.
Bot. p. 792. Icon. 791.

Hieracium medionigrum D. Pe-
literii. Romano nondum stylo
donatum.

Non minus elegans quam rara nobis vi-
debatur hæc Hieracii species, cubitalis est,
aut paulo altior, radice singulari, longa,
tenui, nonnullis vestita fibris, & ut omne
fere Hieracium albicante. Folia quinque aut
sex, quandoque plura, oblonga, ferrata,
pauca lanugine obducta, aspera, in duabus

extremitatibus, acuta, media vero parte lata; Caulis exilit unicus sæpenumero duo, aut tres, non vidui foliis, sed inferioribus similibus, quæ in summo caule oriuntur, minora sunt, angustiora, nec incisa, è quorum junctura ramuli assurgunt tenuiores, altitudine majorem caulem, multò superantes; flores in extremis fastigiis nascuntur, non admodum magni, ex multis foliolis, sibi invicem incumbentibus, constantes: extrema parte prorsus lutei, quâ verò cauli adjunguntur, nigri, sicque elegantes visum recreant. Floret Junio & Julio, iisdem mensibus, & sequente, semen nigricans, & floccidum colligi potest; donec enim posteriora capitula florere incipiunt, priorum florum semen maturescit. Nascitur solo arido, ac lapidoso, circa Monspelim, sed rarius, potissimum tamen versus segetes in sylva Grandmontia.

Lactuca

Lactuca capitata patula foliis viridioribus, rubris maculis aspersis.

In hortis Belgicis variat.

Brassica capitata Veneta vocata, serotina.

Uno post aliam mense feritur, ut serius & diutius esui commoda sit.

Quidam communem capitatam Lactucam autumnis ferunt aprico loco, ficcis Vitium foliis aut arborum frondibus operiunt adversus frigoris injurias; vere novo transplantant, & Maii mensis initio, læpe lactucas capitatas præcoces esitant.

M

Brassica

Brassica pomifera capitata Anglo-Britannica.

In quadam insula Lancastriæ Anglo-Britanniæ vicina Brassicam capitatam Pomiferam vescam tradit Vir generosus D. Hesketh, hujus studii Botanici amantiſſimus, pluribus pomis capitatam, instar Brassicæ polycephalæ; quam, quia mihi non inspecta, nihil asserere audeo.

Brassica vulgaris arborescens Flandrica.

Vulgaris Brassicæ non capitatæ genus, æmæni seminarii, salicti aut pomarii instar, ordine pulchro confitum, scapis quinum, senum, & sæpe denum cubitorum, Malvæ arboreæ crassitudinis & similitudinis, foliis amplis densè fastigiatis, colere solebant suburbanis hortis Flandri, quorum foliis infernè

fernè quotidie decerptis, Hiberno tempore Vaccas alunt ad lactis & butyri ubertatem. Hanc Brassicam alebat Medioburgi in horto Thomas la Fosse, Pharmacopœus peritissimus, aiebatque in Frisia surculos facundos arborum fæliciter in ea inferi.

Varietas. Folio suaverubente littoreis & sabuletis maritimis Anglo-Britannicis variat.

Maris incolæ Essexiæ ea vescuntur ad lubricand : alvum ex jusculo pingui. Provenit etiam toto illo tractu littoreo à Dovero, Ryam, & inde ad Vectem insulam.

Tabernæmontanus & ejus asseclæ rapso-
di vernaculi scriptores effigiem Brassicæ ma-
rinæ sylvestris singulari ut plurimum, rarò
gemino, tereti, aliquantulum oblongo se-
mine, theca rotunda Pisum æquante occlu-
so, in Adversariis & Iconibus nostris men-
dosè expressam iconem pro alia specie in
lucubrationes suas congesterunt sese sequen-
tes ut grues : Quod erratum iis evenire solet
qui haud ingenuè vel sordidè aliena corra-
dunt scripta & cattè suppressis authorum
nominibus, ne laterna aperiatur unde hau-
serint.

Beta maxima.

Betam maximam alebant Londini annis elapsis Joannes de Franqueville, cujus sæpe memini, & quidam alii Botanici, caule humanam proceritatem superante, subluteo, nervis rubris striato, aut Xerampelin: alis diviso: femine, foliis, & radice ex luteo & rubore mixtis, facie non dissimilibus Betæ familiæ, sed habilioribus, latioribus & majoribus, quemadmodum foliorum nervosi pedes.

Varietas. Bicubitalis aut paulo altior in Gallicis, Belgicis & Anglicis hortis; latis item foliis viridibus, aut subluteis rubentibus nervis donatis, quandoque Xerampelinis.

Beta maritima syl. spontanea.

Sabuletis maritimis Galliæ Narbonensis & littoreis Angliæ & Scotiæ, angustiore aut latiore folio & carnosio sponte oritur sylvestris nigra Beta, falso & nitroso gustu: cæteroquin vulgatoribus Betis omni sui parte

parte haud absimilis. Londinum ex Scotiae littoribus Betam maritimam syl. admodum ampla radice ad me misit Pharmacopœus amicissimus.

Beta maritima syl. minor.

Longè minorem inter Atriplices maritimas iisdem littoribus Anglo-Britanniæ sylvestrem spontaneam Betam collegi, toto habitu non diversam; sed foliis Bellidis minoribus: cauliculis pedalibus gracilibus, pedem longa aut paulo longiore radice. Omnes gustu salso & nitroso commendantur ad hydropicorum aquas educendas.

Atriplex maritima altera Osyridis aut Scopariæ fol. sive minima.

Salsugine riguis pratis juxta ædes D. Richardi Garth, non procul ab Ostio sive portu, vernaculo discursu Portsmouth, triplicem atriplicem maritimam collegi, quarum mi-

nima

nima palmum vix superat. E radice tenui, alba tres uncias longa, nonnihil fibrata, folia edit angusta & tenuia, unciam & sesquunciam longa Scopariæ aut Osyridis: Cauliculi tenues trium unciarum, in quibus Atriplicis aut Ambrosiæ racemosi flores, ex luteo viridi albidis, gustantibus subsalsi.

*Atriplex maritima angustifolia
secunda.*

Foliis Atriplicis olidæ angustioribus multo, ad basim tantillum laciniatis, pinnatisq;: Semen juxta foliola in cauliculis sesquuncialibus, palmaribus & sesquipalmaribus, fuscum, singulare, compressum, Urticæ Romanæ ferè par, folliculo parvo rotundiusculo occlusum. Radix admodum gracilis, alba, pedalis, longius radicata.

Atriplex

Atriplex maritima angustifolia
tertia.

Hæc satis convenire videtur cum prima
Osyridis fol : Atriplice maritima foliis lon-
gis, sed latioribus & racemosis floribus : ses-
quicubitalibus tamen lignosis Solani cau-
libus, & radice alba, duriore, lignosa.

Solanum Indicum frutescens Ro-
bini.

Ejus fructus maturus intus Viridis est :
folliculus item viret ; nervi nigri. Flos ex
pallido luteus : caulis tripedalis. Atro-
rubentia folia, nigricantibus nervis prædita.
Radix fibrata : annua planta, quam in hor-
to suo alebat J. Robinus.

Solanum

Solanum magnum Virgineum facie Solani Somniferi lethalis nostratis.

*Solanum
magnum
rubrum
Virginianum, Park.
pag. 347.
Icon. ibid.
Theat.
Bot.*

Anno 1615. mihi innotuit hoc Solani genus, primum visum Londini in horto D. J. de Franqueville simplicium exoticorum ditissimo. Caules editi tribuitales, brachiatos digiti aut pollicis crassitudinis, ut Portulacæ majoris subrubentes aut concolores multis foliis magnis Solani Somniferi angustioribus & minoribus præditos, folia superiora dense stipata, instar rudimenta catulorum Alni aut Coryli parvi digiti transversa longitudinis erumpunt, antequam laxantur.

U^sus frequens est, apud Anglos qui ibi
habitant,

habitant, vomitui ciendo. Purgat enim, & ventriculum subvertit.

Circæa Lutetiana minor Danica.

Dumetis Elsenoræ sive Cronenburgæ arcis Regiæ splendidissimæ & munitissimæ vicinis oritur secus viam publicam ad radices montosæ fagineæ sylvæ non procul à sabuletis maritimis, ubi Pulsatillæ majoris copia gliscit; cauliculis gracilibus, alis divisis quinum aut senum unciarum: flosculis, omnibusque sui partibus vulgatæ Lutetianæ Circææ similibus; sed minoribus & tenellis; & radice aliquot verrucosis grumulis subfuscis tuberculis eminente, cincinnorum fimbriis capillata, longissimis extantibus filis: rotundioribus, minoribus.

Bistorta minor nostras.

Minimæ folia minimo digito angustiora saturæ viriditatis, acuta, aversa item parte glauca.

Park. pag. 392. Icon. ibid. Theat. Bot. è Lob. MS. The 4

I take to be differing from the rest, and therefore call it *nostras*.

N

Radix

STIRPVM

Radix digiti parvi crassitudinis paucioribus fibris donata. E spicatis thyrsis palmaribus flosculi albidī; deinde semen ē foliolis Vetonicae spicatae ferē par, Lupi salictarii minus.

Nascitur in Anglo-Britannia, ut fertur, theriotrophio Ravenswaith, praefecturae Westmerlandiae. Solet in Botanicorum hortos transferri, sed nobis & aliis perit.

Limonium medium Anglicum.

Park. pag.
1236. sine
Icon. Theat.
Bot. ē Lob,
MS.

Herbae Colcestriensis am-
nis crepidines, pelagi aestu quan-
doque inundari solitae, hoc Li-
monio uberi proventu gliscunt.
Radice, foliis Narbonensi parvo Limonio
triplo maioribus; triplo etiam Adriatico
aut Monspeliensi vulgato minoribus; spi-
thamæo brachiato caule similibus & con-
coloribus: flores item concolores & Limo-
nio vulgari majore ferē pares.

Udis maritimis pratis Anglicis prope
Rocestriam & Gravesend.

*Limonium Africanum Guil.
Boelii.*

A Limonio peregrino Rau-
wolfii differre re vera videtur Bo-
elii Limonium Africum, cujus
iconem ex planta sicca collecta
in Africa ab ipso Guil. Boelio,
amicissimo Viro, hujus historiae
callentissimo, qui tempus suum terit in pe-
regrinarum Plantarum collectione. Hujus
sui Limonii duplicem exhibeo Iconem;
unam humilem, palmarem, aut paulo al-
tiores: alteram ramosam cubitalem, sar-
mentosam, amplioremque; rotundioribus
item foliis, uti minoris pumilionis Limo-
nii, minime profundioribus laciniis aut
divisuris Asplenii modo, uti Limonii Rau-
wolfii. Sarmenta item pinnata & fimbriata,
lignosa, rigida, cubito longiora. Radicem non
vidi; Ortus & modus prorsus Limonii vul-
garis maritimi, aut Limonii parvi Montis
Geti Nitiobrigum Monspeliensisve agri:

*Limonium
Africanum
elatus &
humile.*

*Park. pag.
1235. Icon.
ibid. Theat.
Bot.*

Caulis pinnatus fimbriatusque elegantissimè, partim brachiatus subrotundis foliis foliosus, partim foliis viduus; quorum tres Icones exhibeo ad distinctam cognitionem.

Tertia crevit Londini in horto D. Parkinson: Pharmacopœi egregii, & hujus studii Simplicium medicamentorum dignissimi.

Quinquenerviae Plantaginis Varietas.

Quæ torosa est spica, caule sesquicubitali donata est.

Gentiana altera dubia Anglica, punctato medio flore: Helleborines uti superior forte cognata.

*Gentiana
dubia An-*

Associanda altera quadantenus
glica. Park. pag. 404. Theat. Bot. è Lob. MS.

dubia

dubia similis planta facie, "caule & foliis accepta à D. Hesketh, generoso Anglo hujus Studii & Chirurgiæ studiosissimo. Flos Helleborinis verius quam pentaphylleis proximior, quinque foliis albis conflatus, umbone medio luteo, tribus maculis nigris notato. Radix ex fusco lutea, Asphodeli lutei minoris vulgaris modo fibrata.

Hanc è Lancastriensi præfectura Angliæ Borealis præfatus D. Hesketh Londinum mihi attulit: Sapor, odor & cætera non occurrunt.

*Elleborines 2 Clus. similis
Planta.*

Folio, ortu, facie, & semine pulvereo Orchydem Arachnitem refert, radix vero sine testiculis, Valerianæ syl. modo fibrata: quia defloruerat, florem observare non licuit. Forte Hellebor: secund: hæc Clusii floribus albis, quinis foliolis conflatis, spiceo ordine congestis, denis aut duodenis, in medio instar galeæ parvæ, subflavo labro Orchydis generibus

generibus quadantenus similibus, & quinis foliis constantibus. Hanc collegi in montium sylvis inter Maidstone & Rochestriam Kantiae Anglo Britannorum.

Tertiae Clusii Helleborines similem facie, riguis pratis pagi Mary-cray vocati erui elapsa æstate 1601. septem Londino miliaribus Anglicis. Spithamæo caule, corniculato flore, ex albo tantillum purpurascente.

*Saponaria concava Anglica in
Prod.*

Gentiana concava Ger. Saponaria Anglica convoluto folio, Park. pag. 641. Ic. ibid. Th. Bot. e Lob. MS.

Saponaria convoluto folio. Locupletior hæc descriptio.

Magis consentire & congruere videtur cum Saponaria omnibus suis partibus quam
cum

cum Gentiana; quamvis concavam Gentianam vocitavit herbarum apud Londinenses collector; Convolutum folium dixi Plinii exemplo. Planta primum reperta in Northamptoniæ comitatus sylva, juxta pagulum Lichburrow vocatum, postea ornavit quorundam Botanicorum Londinensium hortos ubi frequentem vidi. Cogimur sæpè nomenclatores imitare, ad exactiorem rerum notitiam. Insulsus Adversariorum nostrorum & observationum raptor, procaciter hanc plantam Gentianam concavam statuit & baptizat: Cum nihil habeat amaroris, totaque facie proximior sit Saponariæ vulgari quam Gentianæ, Saponariam convoluto folio fecimus, donec aliud conveniens nomen nobis innotescat.

Campanula montana Italica flore pendulo.

Pyramidalis Lutetianæ similis, sed minor, pistillo albo vidua: bipedali caule. Provenit in agro Bononiensi, Vespasiano Robino teste
Joannis

Joannis filio insigni & celeberrimo Botanico
Lutetiano. Scutellaria à Floris cærulei fi-
gura dicta. Folio Lyfimachiae cæruleæ.

Campanula cærulea supina.

Ex insula (Isle of Fowle) Anglo-Britan.
vernaculo, id est, Avium, vocat: Lincoln:
præfecturæ ab amicis accepi Campanulam
cæruleam supinam, cujus radices excrescunt
ad brachialem magnitudinem. Folium cras-
sum, insipidum, subastringens, Buglossi folio
jucundius. Flores aspectu jucundissimi, qui
vino merfi colores, uti Buglossi flores variant
& rubent, ut alabastris, gemmæve.

*Campanula Helvetia flore can-
dido.*

Species Lapunculi, folio initio subro-
tundo. caule sesquipedali.

Lychnis

Lychnis arvensis Anglica.

Pedalis gracilis planta, unico ut plurimum geniculato cauliculo, subpingui, parum hirto; flosculis albis, parvis, quinque-partitis donato, & foliolis Auriculæ Muris similibus, positu binis, imo hirsutis; supernè maculis albidis conspersis; è quibus altera duo duplo minora exeruntur, gustanti insipida: E pericarpüs oblongis semen Papaveris album continetur; sed quia immaturum erat, num colorem mutet, nescio. Radix, gracilis, alba. Provenit agro proximo retro ædes C. D. Thomæ Lucas equitis Colchestriensis agri, etiamque alibi in Anglia.

Lychn. arvensis minor Anglica, Park. pag. 638. sine Icon. Theat. Bot. è Lob. MS. This hath his never remembered before.

O

Lychnis

Lychnis exilis agri Baionensis
Boelii.

Lychnis exilis rubra. Park.

Hanc sedulus Guil. Boelius botanicus insignis collegit in agro Baionensi exilioribus minoribusque foliolis, fili tenuissimi instar; cauliculis item prætenuibus, palmariibus: flosculis & calyculis tenuibus. Colorem describere non possum, quia planta arida erat. Indictam plantam Boelius asserbat, & aliam à Clusii, 6^a Lychnid: parva.

Lychnis exilis, sive tenuifolia
altera.

Lychnis tenuifolia altera, Park, pag. 638.

Alfines tenuifoliæ facie sesquipalmo minor planta flosculo ex herbaceo pallido, imis foliolis
sine Icon. Th. Bot. è Lob. MS. These 2 are not spoken of by any other, and grow in divers places in our own Land, which how *Agri Baionensis* could endure such construction, I understand not.

Holostii

Holostii Graminisve floridi vocati similibus
sed gracilioribus multo : exili radice.

Sedum Norvegicum minus.

Hoc flosculis quinis foliolis conflatis,
candicantibus, totidemque medio centro
teretibus oblongis, ordine æquali spatio
cinctis grani Milii Solis minoribus, non-
nullis candicantibus, uti flos, aut rubenti-
bus : folia teretia, crassa, Illecebræ majora,
in hortis nostris præsertim; cauliculi pal-
mares aut sesquipalmares, numerosissimi, &
foliolis confertissimi petras amicientes. E
Norvegiæ maritimis saxis, portus Flecheri
in Angliam primùm transportavi, & hodie
in horto medico nobiliss. Baronis Edvardi
Zouche, suavissimo & egregio spectaculo
luxuriat. Gustantibus frigida & sicca folia
deprehenduntur, nequaquam acria.

Sedum Alpinum Helvetium.

Juxta capillarem fibratam radicem, folia parva edit, Sedi Petrei montani Allobrogum minora, & flosculos pallentes in pediculis, in sesquipalmari cauliculo.

Pusillum Sedum montanum inditum.

Inter papyros meos hoc Sedi pusilli genus cum superscripto & altero perpusillo infrascripto conjeci, quorum icones jam in lucem exhibeo, eorundem fere cum plantis ipsis ob parvitatem, magnitudinis, ut facilius discernantur. Foliola densissimo stipatu compacta sunt, superscripti Sedi paulo majora. Cauliculi unciales, altioresque, luteolis flosculis præditi. Montosis provenit, quemadmodum sequens perpusillum Sedum omnium minimum.

Per-

Perpusillum Sedum omnium minimum indictum.

Exilia admodum foliola & flosculi luteoli pallidive in brevissimis pediculis. Tota planta vix unciam æquat altitudine.

Sedum montanum perpusillum luteolis floribus, Park. pag. 738. Icon. 737.

Th. Bot. è Lob. MS. This he acquaints you hath not been set forth by any Author that he knew before.

Sedum Alpinum 3. Clus.

Varietas. Hoc genus è montibus Helvetiæ erutum, minoribus foliis, crassiore radice, & exilibus ternum & quaternum unciarum. Cætera conveniunt.

Sedum minimum petreum Norvegicum Illecebræ simile.

Cautico Sedo persimile item istud quod

è Norvegico portu Flecheri vocato Londinum detuli ; sed minoribus ramulis caducis & foliolis : flosculos nondum vidi. Radix exilis, supervacanea.

Cotyledon minus montanum alterum Sedifolium longioribus foliis.

Per simile aliquot annis à me cultum Medioburgi Mattiacorum memini, acceptum à viro humaniss: & fidissimo Thoma de la Fosse, Medioburgensi pharmacopœo peritissimo, missum ni labat memoria ex horto Consobrini sui Joannis Montonis junioris, cujus patris amicissimi & Pharmaceutices apud Nervios quondam peritissimi & celeberrimi meminisse juvat. Foliis angustioribus & duplo superioris longioribus, alioqui non dissimilibus. Florem videre non contigit, quia sæva hyems absorbsit. Non videtur idem cum altera Cotyledone quinta Clusii molliore, angustioribus foliis, non dentatis,

*Cotyledon
altera quinta
Clusii.*

tis, alba lanugine hirsutis, minus etiam incanis, brevioraque pediculo, multis foliis hirsutis septo; paucioribusque floribus, hinc inde secundum caulem juxta alas sparsis. In Escherianis jugis à Clusio observatum & descriptum.

Linaria cærulea minor, D. Pellisserii.

Linaria, tum ob florem, tum foliorum similitudinem, quam cum aliis Linariæ speciebus communem habet, rectè vocari potest. Planta est duorum pedum longitudinem nunquam, quod sciam, exsurgens: plerunque enim pedem unicum saltem æquat. Radice constat exigua, oblonga & fibrosa: è qua caulis unus oritur; infima parte folia habens rotundiora, tria simul juncta, quæ situ & figura (minora tamen sunt) à foliis linariæ valentinæ non multum differunt; media parte foliis, non omnino cinctus est, pauca enim sunt; longa & angusta, in summo denique flores perveniunt planè

planè cærulei, multi vix ab aliis differentes, nisi colore & magnitudine. Semen exiguum, non omnino rotundum, sed planum in similibus cavitatibus continetur; floret Aprili & Maio, semen colligitur in fine Junii. Crescit in sylva grandmontia, cujus copiam invenimus, subter tamariscos inter gratiolam. Multis aliis in locis, eandem ferè reperimus, sed luteo flore ornatam, ac rotundis inferioribus foliis destitutam.

Linaria lutea minima altera.

Linariam luteam exiliorem totam folio, flore intensiore luteo & dodrantalibus cauliculis semine accepto inter plura alia exotica à D. D. Pavio in Academia Lugdunensi Batavorum professore Anatomico, & Botanico Clariss. enatam colui Haknei in horto Medico C. D. Baronis Zouche.

Polium

Polium montanum pumilum Africum.

Palmaris indicta planta foliis
Thymi durioris, verticillata, lig-
nosa, uti tota planta.

*Polium
montanum
pumilum
tenuifolium
Africanum,*

Park. pag. 25. Icon. 26. Theat. Bot.

Pulegium regium vulgare majus.

Majus verò reperitur, minus
repens cubitalis altitudinis media
via regia qua itur Londino Col-
chestriam. Reperitur etiam in
quibusdam hortis.

*Park. pag.
29. sine Ic.
Theat. Bot.
è Lob. MS.
The being
not known
in other
Countrys,*

as I think hath no other name than that which is set
down in the title.

P

Stæchas

*Stæchas odorata purpurea D. Pe-
literii.*

*Park. pag.
69. Ic. 70.
Theat. Bot.
è Lob. MS.
Where he
labours to
make this a
Jacea.*

Ab ea Stæchados alterius ino-
doræ nomine insignita, hanc om-
nino diversam, te quoque nobis-
cum asserere arbitror; licet ejus
figuram multum representat.
Planta est cubitalis fere, quodam-
modo repens, atque lignosa: radice con-
stans longa, dura, foras nigricante, intus al-
bida, fibrosa, ac citrina alterius æmula, hinc
inde plures emergunt semperbini, id est, in-
vicem oppositi, repentes aliquantulum ra-
muli, lignosi, albicantes, cotonariæ fere mo-
do; folia ferentes longa, angusta, per ambi-
tum nonnihil serrata, qua parte terram re-
spiciunt, alba, & quasi gossipio obvoluta,
superiori verò nigricantia, parum pilosa;
In quoque pediculo unicus, aut duo diversi,
tanquam ex echinatis, seu potius squa-
mosis capitulis oriuntur. Flores egregiè
purpurascens. Odoris jucundi, nec peni-
cillum

cillum malè imitantur. Semina Cardui pinei, aut alterius modo plura, in iisdem capitulis continentur. Florere solet mense Junio, & sequenti semen ejus ad maturitatem provenire. Rariùs profectò reperitur, nec a nobis nisi in Narbonensi gallia visa fuit, idque solum in monte Cæto, versus Septentrionem, inter ilices cocciferas, & arbutos. Tota planta aromatica egregium spirat odorem: sed per aliquot annos conservata, multum evanescit. Insignem tamen amaritudinem retinet, quæ vehementior adhuc in pullulantibus ramulis percipitur.

Lithospermum cæruleum D. Pellierii.

Pulchellam sane ut aspectu jucundam, unà nobiscum Monspelienses studiosi, sæpius admirati sunt plantam quam Lithospermum cæruleum nuncupavimus. Multum à majori milio foliis differt. Radix lignosa, dura, obliqua, nigra, multis admodum fibris, ejusdem coloris ornata; quæ

multos emittit furculos, ligneos, rectos, villosos, fere cubitales, foliis multis in extremitatibus acutis, in medio latis, lanugine obductis, una parte nigricantibus, altera viridibus constantes: ramulis undequaque prorsus carent, sed in summitate, quisque Buglossæ flores profert, elegantes cæruleos, umbellæ fere modo, quinque foliolis præditos, sed latioribus; unguis flavescent. Semen nitidum, cæruleum, rotundum, ac non minus, quam flores aspectu jucundum. Florem Maio ostentat, semen fine Augusti colligitur, sed facile decedit. Crescit in prato Mansonnio, prope cellam novam, non longè à Monspelio, à nobis tamen primum conspectum fuit, in locis umbrosis montis Lurpi, versus meridiem. Tota planta gustu calida, nulla tamen, aut exigua admodum adjuncta acrimonia percipitur.

*Alsine tenella capillaribus ramulis
altera elatior.*

Hanc inter plantas meas ficas in chartis
reperi.

reperi. Frequentissimos item tenellos, capillares sesquipedales profert ramulos & foliola rotundiora quam proxime descripta. Radix multifida, multum fibrata & tenuissima, iisdem pollere viribus, quibus alia cerum.

Bellis sylvestris minima.

Strigosis locis triplo tota minor reperitur; alioqui pratensi vulgari similis.

Varietas. Minima etiam flore rubro pleno non injucundo in hortis occurrit nostris.

Sideritis radice strumosa Anglo-Britannica.

Efficaces Sideritides ferrumina. Park, pag. 587. Icon.

ibid. Theat. Bot. è Lob. MS. The last is called by Gerard, *Panax Coloni*, from a Country Husbandmans cure of his own Leg therewith, which he had cut in mowing down a Field of Pease; but why he should call it *Panax* in Latin, being not an Herb for all Diseases, nor like unto any known *Panax* in form, I know not, unless *quicquid in buccam venerit*, he took that which came next to hand, for

for in my judgement it is a differing *Sideritis* from any before, and therefore I have given it the Title, *Sideritis Anglica strumosa radice*, for the causes set down in the description. Whether *Ger.* making this a *Panax*, or *Park.* laying unworthy claim to the present title of the Plant, and this transcrib'd indignity, be the greater incongruity, I leave to be consulted.

trices herbæ plurimæ, non solum à ferro sauciatis dictæ, sed ad alia metalla transferuntur. Monspeliensis Ichola anno 1560, & 1561. ut satis superque monuimus in *Stirpium Adversariis nostris*, pagina 223, & 224. Tetrakit & herbam Judaicam dixere *Sideritidis* speciem elegantissimam; & in celebri unguento Martiato inferuere. Hac cum careret Anglo-Britannia, aliam munifica Natura largita est, qua nobis uti licebit in compositione prædicti unguenti Martiati, secundum emendatam descriptionem Monspeliensium, parati. Quia facie & viribus hæc plus affinitatis haberet cum *Sideritidis* familia, quam *Panacea*; Anglicam sive Anglo-Britan: *Sideritidem strumosam* diximus, cum ob radices aliquot folliculis oblongis strumosis, inflexis præditas, tum ob decantatissimarum expertissimarumque hujus

ILLUSTRATIONES. III

jus plantæ virium penes colonos sive agrorum cultores elogium, qui colonum vulnerariam Herbam, omnia ad per sanationem reducens, vocarunt; Britannice Clowns Woundwort, or Allheal.

Foliorum æquabilitatem, florumque purpurantium in verticillis delineari procuravi: Caules bicubitales, angulosi Lamii lutei. Provenit variis Anglo-Britanniæ locis juxta Hackneum Londinensis agri, fossarum marginibus pedestri itinere via deflectente ad campum arum ovile vocatum. Collegi item variis locis, etiamque in Kantia comitatu retro cœmeterium Nettelsteed, juxta ædes clarissimi Nobilis Viri Joannis Scot, in agro Secalino, non procul à prædio Ministri verbi Dei D. Walbrouck.

Cur Britannus censor, nomenclatorque & Plantarum pseudo-baptista Panacem dixerit Coloni, nescio: nihil enim commune cum Panacis differentiis habet, Sideritidibus proximior est. Jejunam ex herba Unguenti descriptionem dedit. Pagina rapsodiarum suarum 852, & 853. (ut sunt pleraque sua.) Sui oblitus, videtur eadem proposuisse
supra

supra pag. 348. in Consolida Sarracenica.

Betonica Danica maxima.

Betonica

Danica,

Park. pag.

614. Icon.

615. Theat.

Bot. è Lob.

MS.

Ex Hafniæ & Elsenoræ Daniæ hortis in Angliam, cum Nobiliss: Baronem Edv. Zouche, in legatione comitarer, detuli *Betonicam* foliis humanæ manus fere magnitudinis, ferratis, & aliquantulum hirtis. Caulis cubitalis & amplior. Cætera *Betonicæ* similia, sed triplo majora. Locis citatis non alia utuntur *Betonica Medici*, & *Pharmacopœi*. In hortos Anglo-Britanniæ translata minor fit. Hanc primus in Angliam detuli.

Salvia Pinnata major Danica.

In hortis Hafniæ passim oritur, & nihil nisi foliis pinnatis à nostra hortensi *Salvia* vulgari discrepat. Folio longiore majore & brevioris minore occurrit.

Leucoium

Leucoium Creticum spinosum incanum luteum. Baub. Pin. pag. 201.

Leucoium Creticum spinosum D. Clusii.

Leucoium spinosum cruciatum Alp. Pl. exot. pag. 37.

Verbascum frutescens spinosum, sive Blattaria Cretica spinosa, Park. pag. 65. Icon. 66. Th. Bot. e Lob. MS.

Verbascum spinosum Creticum D. J. Monnel. Elegantior delineatio.

v. apu

Elapsis aliquot annis generosus Vir Medicinæ Doctor Joannes de Monnel, Dominus de Bouverix, antiquissimæ Nervien-
Q fis

sis Civitatis, & quamplurimorum Virorum
 Nobilium stipendiarius, mihi veteri ami-
 citia conjunctus, nostrique Botanici studii
 perdoctus & amantissimus, ad me misit
 hanc Plantam spinosam exoticam cum mul-
 tis aliis, de quibus suo loco, in Reipublicæ
 & Posteritatis utilitatem; quam fælicius no-
 mine donavit Verbasci spinosi Cretici (quæ
 appellatio longè melius quadrare illi vi-
 detur) quam Leucoii Spinosi, apud Clu-
 sium lib. 3. rariorum plantarum fol. 299.
 accepti a Jacobo Plateau, qui Domino Clu-
 sio iconem misit cum brevi descriptione;
 Clusius tamen ambigit an Leucoii species
 dii possit, quia foliorum floris numerus re-
 clamat: Et revera ut præfatus D. Monnel
 me monuit semen profert non in corniculis,
 sed inclusum in pericarpis Phlomi: flores
 item lutei quinque foliis conflati, uti Ver-
 basci generis, quæ cito pereunt, & digito-
 rum contactu facile defluunt, qui mane ex-
 pandi incipiunt, juxta vesperum autem, ut
 aliæ Verbasci species, labuntur.

Iconem propria manu delineatam cum
 Planta sicca & descriptione ad me misit D.

Antonius

Antonius de Monnel apud Nervios Doctor Medicus egregius, præfati senis Joannis Monnel filius, quæ sic habet. Extollicur ad pedes duos & semissem, plus minus: Radix in plures divisa fibras, crassiores & minutiores: Caulis unciam aut digitum crassitudine æquat. in alas crassiores & minores brachiatus spinosus, flacescunt singulis annis, novis repullulantibus tenellis una cum foliis & floribus: folia Cinerei sunt coloris ut Jacobææ marinæ longiuscula & ferrata. Cætera supra enumerata sunt. Planta restibilis & perpetua est, aut perennat, modo hyeme tueatur à frigoris injuriis. Ex Creta semen missum fuit Domino Monnel. De facultatibus, quia planta rara, nihil adhuc habemus: gustus & odor explorari poterunt. Ut satisfiat lectori candido ipsius præfati Monnelli judicium & mera verba subnectere visum fuit, quæ sic habent.

*Joannes de Monnel Dominum
Matth. de Lobel salutat.*

Verbascum frutescens spinosum creticum
(perdoctè Lobeli) descripsit Dom. Clusius,
lib. 3. cap. 7. rariorum plantarum histor:
sub nomine Leucoii Cretici spinosi, quibus
rationibus ductus, ignoro. Me illi Verbasci
nomen à Leucoio disjunctum, fecisse, hæc
signa moverunt. Semen in baccis, ut aliæ
verbasci & blattariæ species profert: Leu-
coium seu Keiri, semina in siliquis contenta
gignit: Præterea semen verbasci rotundum,
minimum, uti papaverum semina con-
spicitur, Leucoii vero depressum & planum,
itemque majusculum existit. Flos hujus
quinque folia instar Verbasci, Leucoium
vero quatuor solummodo continet. Ver-
basci flos cito perit, & digitorum tactu fa-
cilè decidit, manè incipit expandi, juxta
vesperum, ut alia Verbasci genera, labitur:
Leucoium vero flores suos longiori tempo-
ris cursu, immo quandoque octo diebus
aut

aut pluribus, servat. Quapropter Verbasci, non autem Leucoii nomen huic plantæ merito adscribendum judico.

Primula veris Heskethi, Ger. emac. pag. 782. Ic. ibid.

Primula veris Heskethi fl. multiplici separatim diviso, Park. Parad. terr. p. 244. Ic. 243.

Primula veris gemino flore, altero superiore luteo, altero inferiore viridi innato. Non antea latinitate dotata.

Hujus generis aliam pro nostra amicitia mihi amicisque primus communicavit Clariss. Vir D. Guil. Coys, generosus Anglus hujus amænissimi studii inter Anglo-Britannos hodie amantissimus & peritissimus; cui caules item, uti superiorum aliquantulum hirsuti, spithamæi, aut sesquipalmæares; umbellæ instar copiosis è sesquiuncialibus,

uncialibus, longioribusque pedicellis, sparsis fastigiati, floribusque geminis superbientes; inferioribus viridibus, brevioribus, veluti caliculis fimbriatis, rugosis plicis præditis; superioribus vero ex viridium flosculorum centro prodeuntibus; longioribus concavis Admirabilis Peruviani floris vocati quod antenus luteis summo bullatis, corolla lutea cinctis, & quinque apiculis luteis, medioque subpallido pistillo exiguo donatis.

Sylvarum Primula, singularibus pediculis, geminis floribus alteri altero innatis prædita.

Hujus superior & inferior flos luteus est. Cætera à superioribus non differunt. Hæc debetur Generoso Viro D. Hesketh Anglo. In Comitatu Lancastriæ Septentrionalis Angliæ.

Primula

*Primula veris ex luteolo sub-
viridi altius laciniata aut fim-
briata.*

Convenit foliis & radicibus aliis Primulæ
speciebus. Primo nacta in eleganti oppido
Nantwich vocato præfecturæ Westcestrien-
sis (ubi optimum sal paratur ex falsis admo-
dum fontibus) opera Doctiss: & amiciss:
Viri D. Alexand: Reade, Medici & Chirurgi
Doctiss: ex citato loco Plantam Londin:
detuli & translata fuit à Doct: Viro Jacob:
Coel generi meo, hujus studii amæni aman-
tissimo Altam Portam, Londinensis ruris,
ubi non modo colit hortum raris Plantis
ditatum, sed etiam Plantarum ipsarum En-
comium docte literis celebravit.

*Primula foliaceis capitulis subtus
& inter flores prædita.*

Alterâ non minus rara, & elegante me
impertivit

impertivit D. Guil: Coys, cui flores lutei, quinque aut sexpartiti, è summo pendulo calyce patuli, apiculisque luteis præditi, umbellæ instar in brevissimis pediculis congesti, quinis foliolis; subtus calycis vice majusculis, & inter flosculos minoribus, Plantag: rosæ ritu quadantenus radiatis & stipatis, atrovirentibus foliis, leniter ferratis, secundæ speciei geminati floris inferiorive viridis similibus; brevioribus tamen & rotundioribus. Omnes ob elegantiam in nonnullis hortis aluntur.

Primula altera foliacea floribus dissectis.

Hæc ambigit & media videtur inter fimbriatam aut laciniatam, sed minus profunde dissectis floribus multo. Iisdem provenit hortis.

Primula

Primula veris flore viridi umbellifera.

Crispioris elegantiae floris Primulam nobis copiam fecit stirpium ditissimus hortus Clar: Vir: D. Coix flore in umbellis viridi, medio luteo cincto.

Digitalis frutescens sive arborescens vario flore Robini.

Buglossum sive Borrago dulcis mellita Lancastriensis.

Foliis est Borraginis vulgaris minoribus albidioribusque floribus purpurocæruleis minime stellatis, sed buglossi echioidis & Borraginis vocatae mediis, saporis mellis. Provenit in insulis

Buglossum dulce ex insulis Lancastriae, Park, pag. 765. Icon. 766. Theat. Bot. è Lob. MS. This he informs you

hath not been related by any before.

R

Lan-

Lancastriæ vicinis. Hanc in horto Hacknei altere conati fuimus, dono D. T. Hesketi. Sed frustra nobis autem periit.

*Acorus Indicus aromaticus con-
cretionem & habitu Galangæ
majoris; folio Nymphææ.*

Hujus Acori radicem virentem & succo turgidam, aromatico sapore anno reparatæ salutis 1600. Londini degustavi in horto amicissimi & simplicium studiosissimi V.D. Joh. de Franqueville. Eadem item Planta in vireto suburbano Thomæ Warner seduli Botanici viruit à nauclero ex Occidua India reduce accepta. Circa genicula pullulationes, & folia Nymphææ aut Arisari sive Ari majoris Calceolarii Veronensis, pinnata, satute viridia edidit, quæ tamen hyemis injuria & incuria periit. Flos versicolor discum æquare fertur.

Cyclamen

*Cyclamen odoratum Antiochenum
humile amplissimo flore rubro
Robini.*

Cyclamen Antiochenum humile amplo
flore pallido, imo rubro, foliis amplis & sur-
rectis: flores edit ternos in uno foliato
cauliculo. Bulbus Cyclamini Verno similis,
sed multo major, crassioribus fibris donatus.
Floret ab initio Novembris. Vix per men-
sem sub terra latet.

*Cyclamen angustifolium folio O-
phyoglossi.*

Provenit in insula Elba magni ducis He-
truriæ. Flos Cyclaminis vulgaris è pedicu-
lo quatuor unciarum. Ut Robinus author
est, & præcedentium.

*Cyclamen Neapolitanum flore
niveo.*

*Cyclamen Romanum autumnale fo-
lio Hederæ.*

Amplos gignit flores; foliis porphireis
maculis argenteisque donatum ut supra vo-
catum Neapolitanum.

Wachoacam Virginea.

*Aster Vir-
gineus lute-
us membra-
naceo caule,
Park. pag.
130. Th.
Bot. sine Ic.*

Sub qua classe redigenda sit
hæc nova exotica planta ambigi-
tur: Caules edit pollicis crassitu-
dinis, & denum pedum pluri-
morumque longitudinis unde-
quaque pinnatos, in quibus folia alternatim
latiora, nervosa. Flos quodammodo bulla-
tus, multis acervatim constans collectis
gemmis luteis, umbonis instar, luteis foliis
radiatim cinctus. Ufus hætenus ignotus.
Hanc primum conspexi in botanicis hortis
Londini

Londini ruris aut suburbanis D. Bartholomæi Seelen deinde in aliis.

*Saniculæ alpinæ similis planta
elegantissima indicta.*

Hæc pulchella planta provenit in horto amicissimi viri, hortulani egregii Flandri Bartholomæi Seelen, spithamæo pedali que gracili brachiato caule, flosculis albis, nitidis, medio foliorum floris punctis & notis coccineis venustissimis decorata; staminibus albidis & apiculis ex fusco rubentibus donata. Unumquodque folium ad centrum flavâ macula præditum est. Radix fibrosa.

Convolvulus

Convolvulus peramænus Robini,
cœlesti Cyaneo sive Asureo flore,
stella medio fundo alba & lu-
tea præditus.

Convolvulus purpureus ascendens
Robini.

Annua planta est, folio cordis effigie,
 flore purpuro Violaceo, stella ex fusco ru-
 bescente prædito. Ternum semen, nigrum,
 triquetrum in folliculo.

Volubilis Africana indiæta, minus
pinnata.

Convolvulus
minor Afri-
canus, Park.
pag. 171.
Icon. 172.
Theat. Bot.
è Lob. MS.
 This hath its
 title in the
 forehead as
 much as is
 necessary to
 be said.

Inter quamplures plantas
 Africanas, hanc nobis largita est
 Africa, quæ uti aliæ regiones suas
 peculiare non descriptas her-
 barum producit varietates, quam
 in Botanicorum gratiam prodere
 in lucem visum fuit; è parva ra-
 dice cauliculos spithamæos, hu-
 mi fusos edit; & ab aliis sui ge-
 neris,

neris, foliis minus juxta pediculos, uti Per-
vinca pinnatis. Flosculi instar Campanu-
læ. An lactescit, nescio, quia non nisi siccam
plantam conspexi.

*Helxine Cissampelos altera mini-
ma Anglo-Britannica.*

Minimam similitimam collegi juxta molendinum C. Vir D. Garth è regione Drayton. Tota Planta exigua, vix palmum su-
perans.

*Cissampelos
altera An-
glica mini-
ma, Park,
pag. 172.
sine Icon.
Theat. Bot.
è Lob. MS.*

Not spoken of by any before.

*Africana pinnata tenuifolia, Hel-
xines fol: planta.*

*Linaria pinnata angustifolia Afri-
cana Boelii.*

Istis associare hanc visum fuit ut posteri-
tati innotescat. Frustulum virgulti cubita-
lis

lis altitudinis erat, folia angusta, pinnata, flosculi exigui ex luteo herbacei. Plura non vidi.

*Hedera Virg. Ger. emac. pag. 858.
sine Icon.*

*Quinquefolia Canadensis Cornuti,
pag. 99.*

*Hedera quinquefolia Virginensis,
Park. Th. B. 680.*

*Vitis Virginea tenui sarmento scan-
silis. Exactior descriptio.*

Novam indictam plantam à quadam foliorum Vitis similitudine, Vitis nominis ansam dedit. Quam Virgineam à natali solo Anglo-Britanni dixere; qui quidem hanc rarissimam stirpem cum multis aliis nondum literis proditis plantis ex prædicta Virginea regione nacti sunt; quos fructus protulit adhuc me latet. Folia serrata uno pediculo

pediculo ut plurimum quina aut quinque
partita & sæpe quaterna, quandoque terna
è tenuibus prælongis sarmentosis caulibus.
Vitis instar flexuosis, muros, parietes & æ-
dificia celsa scandens uti Hedera & claviculis
suis capreolisve pertinaciter iisdem adhærens.
Fructus sive uvæ insignes & gustu dulces
produntur.

Plantam nacti sunt amici nostri Lon-
dinenses strenui hortorum cultores, D. J. de
Franqueville, D. J. Parkinson, Bartholomæus
Seelen, & alii Stirpium amantes.

S

Wi-

Wisanck, sive Vincetoxicum Indicum Ger.em.pag.899. Ic. ibid.

Apocynum majus Syriacum rectum Cornuti, pag. 91.

Apocynum rectum latifolium Americanum, Park. p.385. Ic. 386.

Apocynum Virgineum. Ditissimum Iconisma.

Proculdubio Virgineam hanc Plantam lacte dulci undequaque turgidam affinem esse Aegyptiæ plantæ Beidelsar Prosper. Alpin: vocatæ, plures emittentis quaternum cubitorum caules digiti parvi crassitudinis, maculis aspersos, purpurantis phœci coloris; Intubi latifolii decussatim ex adverso binis foliis præditos. Superne & inter folia flosculi acervatim prodeunt quatuor in basi latiusculis foliis conflati, quinis vero interioribus quaternis item in centro albis insigniti, quibus

quibus fructus bini aut terni succedunt corniculati, instar Cucumeris Asinini hispidi, digiti modici vocati longitudinis, superne acuti & parum adunci, semine plano compresso & bombyce farcti, ut Apocyni Syriaci sive Beidelfar Alpin: Radix uti Solani Somniferi vagatur. In horto D. de Franqueville & Botanicorum Londinensium hodie dominatur. Fructus & semina mense Augusto 1615. adhuc immatura erant & incompleta.

*Varii coloris peregrini pepo-
nes.*

A Clariss: Viro D. Hieron: de Winghen elegantes melopepones enatos ex semine exotico accepi, quorum pars pyriformis turbinata fusci viridis coloris pars altera viriditate conflata pantherinis maculis atrovirentibus ut porphyrius lapis conspersa, Colocynthidis pyriformis majoribus.

Alter rotundior, parum compressus porphyriticis

phyriticis pantherinisve atroviridibus maculis intervenientibus ornatus.

Tertius & quartus omnino similes sunt, sed paulo majores viriditatis atrioris aut dilutioris.

Quintus ovalis sine punctis.

Sextus luteus subrotundus.

Septimus longior luteus duplo major.

Doronici varietates.

Anno reparatæ salutis 1577. aliud Doronici genus in horto suo Antuerpiæ plantarum exoticarum ditissimo prope D. Georgii templum alebat noster Coudenbergius peregrino semine natum, obliquè sparsa radice, Doronico primo simile; foliis rotundioribus, tertio non dissimilibus; caule cubitali aut sesquicubitali, parum ramoso: flore amplo, amæno Secundo æmulo. Perit hodie in hortis nostris, quemadmodum sequens.

Doronicum

*Doronicum fibrata radice D. J.
Delfii.*

Inter D. J. Delfii & D. Brancionis pen-
files vasis paratos hortos anno 1580. D.
Joh. Hoboke Grammateo Antuerpiano
Doronici genus, tota facie & flore superiori
simile, peregrino itidem semine enatum;
radice tamen valde varium, quæ tota fibris
constabat.

*Geranium montanum alterum Ro-
bini.*

Flores purpureos edit; folia Geranii
fusci tenuiora.

Geranium

*Geranium alterum elegans flore
variegato Robini.*

Folia superioris similia, sed nigra macula
donata.

Geranium fætidum.

Park. pag.
709. Icon.
ibid. Theat.
Bot. è Lob.
MS. The 4
is called by
those of
Mompelier
as it is in
the title.

Propter Itineris longitudi-
nem, aliaque multa incommoda,
ac præcipue ob ejus magnitudi-
nis difficultatem, integram radi-
cem ad te mittere non potui;
tota radix magna est, nodosa,
ramosa, dura, & veluti lignea ru-
bricans, nec bistortæ radici valde
dissimilis, intus albida. Huic undequaque
ut in omni Geranii specie pediculi erum-
punt plures, folia proferentes multum in-
cisa, ita ut aliqui studiosi geranium incis-
is foliis nuncupare maluerint, sunt præterea
parum hirsuta, non omnino viridia, sed ve-
tustiora ferè flavescent, alii etiam pediculi
assurgunt

allurgunt nudi tres aut quatuor alios in summitate minores producentes, quorum quisque florem emittit, qualem in acu moschata officinarum videre licet, sed majorem: quo deciduo acus similiter provenit, sed robustior ac plura semina continens. Floret Maii fine, & initio Junii, semen profert Augusto. Crescit ad pedem montis lupi, versus Septentrionem in locis umbrosis, ac solo satis pingui, tota planta radix potissimum, tanto fæctore recens scatet, ut adhuc jejuni olfacientes & eam gustantes in lypothymiam inciderent, quo odore exiccata aut arefacta prorsus privatur.

Ranunculus perelegans D. Franqueville, foliis aculeatis,

Franqueville Ranunculum diximus, quia Botanici plus florent & regnant hodie plus quam unquam, & ad distinctionem novarum & elegantissimarum Plantarum nomina cultorum aut inventorum earum indere solent. Hic insignis Ranunculus flosculos edit dilute

dilute ex albo subvirides, acervatim & veluti umbellatim, miro Naturæ artificio, elegantissim: spectaculo, summo dodrantali aut pedali cauliculo, Moly aut Cepæ in tenuissimis pediculis, umbellæ parvæ instar stipatos, foliolis duodecim, florum Astrantiæ nigrae instar radiatim vallatos. Folia Ranunculi, ferrata & levissimis aculeis prædita.

Semen in singulis apiculis fæniculi majore, longioreque, ab aliis Ranunculis alienum.

Ranunculus flammeus angustifolius.

Dodrantali cauliculo nudo, sesquiuncialibus angustis foliis flammulae vulgaris. Hæc G. Boelio debetur: ubi provenerit non occurrat. Inscriptio satis plantam exprimit: non opus copia verborum.

Varietas. Hujus varietatem majorem à natalibus udis, pinguioreque solo fecere Botanici nuperi.

Ranunculus

Ranunculus pumilus alter angustifolius.

Hujus familiae alter unico flore praeditus & tenuissimis foliis donatus. Pediculus ternum digitorum altitudinis.

In hortos forte translatus major evadere potest.

Ranunculis conjunxi ut à seculis Botanicis observari possit.

Park. pag. 337. Icon. 338. Theat. Bot. è Lob. MS. The 7 and 8 are Plants never written of by any before, and therefore their titles must stand as they do.

Perfoliatum Gramineum Helvetium, Alpinum pumilum, facie Ranunculi pumili Narbonensis gramineis foliis latiusculis.

*Ranunculus
gramineus
perfoliatus
L. sp. 343*

Flores quinos, quinque foliis praeditos, ex viridi subluteos edit, intus luteis glomeratis, Anethi minoribus, in semiuncialibus

*Ranunculus
gramineus
perfoliatus,
Park. Th. B.
pag. 335. Ic.
338. è Lob.
MS.*

T

pe-

pediculis, summi sesquiunciales cauliculi ex
 conjunctis duobus gramineis in unum jun-
 ctis, non secus ac Centaurei lutei ortis. Radix
 fibrata gramineis foliis sesquiuncialibus &
 duarum unciarum donata, Ranunculi gra-
 minei Narbonensis similibus. Hoc per-
 foliatum genus debemus egreg: Doctori Me-
 dico Joanni Fleissero Silesio, cujus memini
 in Fragaria nana sylvestri montana Helvetia.

De facultatibus nihil exploratum habeo.

Ob quandam foliorum & florum simili-
 tudinem Gramineis foliis Ranunculis sub-
 junxi.

*Asiatici Ranunculi varietates Ve-
 spasiani Robini.*

Asiaticus flore pleno gemino altero alteri
 innato, coccineo: ex Italia delatus.

Asiaticus flore subluteo, venis nbris di-
 stincto, flore simplici è foliis incanis ma-
 culis nigris præditus, cubitalis caulis.

Tertius flore rubello,

Quartus flore albo lineis rubris asperso.

Alter candido flore : foliis maculis albis præditus : pedalis caulis.

*Ranunculus Asiaticus flore flavo
amplo venis rubris vario C. V.
Matthæi Caccini.*

D. J. de Franqueville alteram varietatem alit radicum longiore congerie, Lusitanici aut plenifloris Asiatici Ranunculi rotundioris folii cætera respondent. Missus Amstelredamo in Batavis striati varii coloris grumosi Ranunculi nomine insignitus.

*Ranunculus rotundifolius Cretico
Clusii additus.*

Diu multumque hæsitavit Gasparus Parduyn apud nostrates Pharmacopœus ac rei herbariæ studiosissimus, essetne illa Ranunculi species, quæ à doctissimo Clusio Ranunculus latifolius creticus dicitur. Profectò

aut in lucem jam editam male depictam,
aut hanc plantam à descripta omnino spe-
cie differre fateamini necesse est, nam præ-
terquam quod radicem habeat, grumofam,
multis fibris longioribus partim ab infima
parte ipsarum grumarum exortis, partim à
suprema radice profilientibus constat. Hinc
folia emergunt nunquam plura quam qua-
tuor, à nobis observata, non platani modo
ferrata, aut dentes huc illuc ita eminentes ha-
bentia, sed rotundiora, villosa, viridia, una
parte magis flavescentia. in uno quoque fo-
lio, scissuræ quinque aut sex in eo etiam
differre videtur, quod foliola quæ in floribus
conspiciuntur flava & glabra rotundiora
aut fere plana, nunc temporis nimirum
mense Aprili ut Maio florem videre licet,
idcirco plantam exiccatam ad te misimus,
(Vir erudite) ut nos adhuc ambiguos &
hærentes certiores reddere velis.

Ranunculus

*Ranunculus facie Betonicae D.
Peliterii.*

A fœlici ingenio ac laudabili tuo judicio hac planta opem requirit: neque enim absolutè *Ranunculus* neque absolutè *betonica* dici potest: quum utriusque naturæ particeps esse videatur. Nam primo intuitu, ac nullis adhuc inspectis floribus, per Alpes iter facientes, *betonicam* indicavimus. Folia enim sunt rigosa, in ambitu serrata ac *betonicae* vulgaris foliorum prorsus æmula, sed minora, inferiori parte, qua terram spectant, albicantia, superiori viridia, & magis ad fuscum colorem vergentia, quam quæ *betonicae* adnascuntur. Radix tenuis est, fibrosa, & talis fere, sed multo minor, qualis in prædicta *Betonica* cernitur. Caulis primo unicus emergit (postea tamen plures subveniunt) tenuis, nudus penitus, sed parum villosus, altitudine majorem digitum vix superans,

cui

*Ranunculus
montanus
Betonica fo-
lis, Park.
pag. 335.
Icon. 338.
Theat. Bot.
è Lob. MS.*

cui unus flos, plane Ranunculi suppositus est, quinque constans foliis, albis (quæ totidem foliolis viridibus & hirsutis sub unguibus sustinentur) & instar alterius speciei ranunculi montani secundi Clusii in extremitatibus acutis. Fluribus etiam staminibus & apicibus ornatus, eodem modo semen provenire incipit, quo in Ranunculo, sed maturum videre non licuit. Crescit in altissimorum montium jugis ubi nives perpetuò abundant, præcipuè in monte illo qui ab Incolis Monts-senis vocatur. Floret mense Augusto. Tota planta amaritudinem cum insigni astringentis facultate possidet: hinc inferre possumus stomachicis frigidis & humidis affectibus convenire ac ventriculo valde familiarem esse.

Nemorosus Ranunculus Poly-
anth.

Multis annis elapsis, multiplici floris fæ-
tura hunc Ranunculum aluimus, munere
D. Joannis de Franqueville. Alioqui omnia
vulgatissimo

vulgatissimo Nemorensi Ranunculo non admodum dissimilia.

Albo aut purpurascente flore variat; Spontaneus repertus in quibusdam sylvis Brabantiae.

*Centaurium majus luteum foliis
profunde laciniatis D. J. de
Franqueville.*

A Centaurio majore luteo altero diffidet foliis profundioribus multo laciniis ipso Centaurio majore vulgari, colore subviridicæsius aut subglaucocinereo Flores conveniunt cum Centaurio luteo magno quem admodum semen & radix. Quotannis floret in horto D. de Franqueville, sed semen non maturat. Plures emittit bicubitales caules.

Archangelica

*Archangelica multiplicata latiore
umbella.*

A superiore diversam alebat in horto suo Flandrico exoticis plantis ditissimo D. à Reynoutre umbella duplici & multiplici, & semine Cicutariæ fætidaë latifoliaë, quam posteritati affabre depinxit Jacobus Corenhuyse Brugensis, jussu præfati D. à Reynoutre. Folia, caulis, & cætera superiore Norvegicæ Archangelicæ non dissimilia.

Valeriana

Valeriana montana D. Peliterii.

Radice constat parva, fibrosa, dura ac nigricante. folia non ut in aliis Valerianæ speciebus, sed multa circa caulem proveniunt. quodcunque suo cuique pediculo tenui, oblongo, plano ac surrecto, superpositum est. Sunt præterea non prorsus viridia, sed flavescentia, nervosa, Betonicæ non dissimilia, sed breviora, latiora, ac eodem fere modo, sed minus, in ambitu ferrata, nul-

Valeriana Alpina major, sive latifolia, Park. pag. 120. Icon. 121. Theat. Bot. Where he would make this Plant to be Valeriana syl. Alpina I latifol. Clus. which is the XI in Bauh. Pinac. pag.

164. b. and further, to be *Valeriana Alpina prima quæ 4 in Phytop. 3 in Prod. Bauh. and the X in Pinac. ibid.* and also the *Valeriana Alpina Scrophularia fol. quæ 6 in Phytop. 4 in Prod. and is the XII in Pinac. ibid.* and it is probable he affirmeth it to be the *Valeriana montana* of *Lugd.* which is the XIII in *Pinac. pag. 165.* And as if these confusions were not sufficiently monstrous, he proceeds, And is also the same that *Pelliterius* sent from *Mompelier* unto *Lobel* in his life-time under the name of *Valeriana montana*, which I do here publish. Which last opinion, how ridiculous *Parkinsons* language phrasing it thus, (I leave to easy perusers) The root is large, round, and whitish, whilst *Lob. Illustrations* adorn it with a *Radice constat parva, fibrosa, dura ac nigricante.*

laque lanugine obducta. Caulis erumpit manus longitudinem altus, aut altior, rubricans cavus non omnino nudus, sed aliquot folia, magis incisa, invicem opposita, utrumque latus ornant. In ejus summitate, in tres ut plurimum, aut quinque ramulos dividitur, flores omnino Valerianæ majores multos parvos, carnei aut subalbicantis coloris producentes. Floret mense Junio. Nas citur in sylva ferarum ac locis umbrosis, horto dei vicinis.

Daucus Cretensis folio crassiore.

In horto Bartholomæi ex seminibus Franc: Ulan ortus.

Phyteuma Monspeliensium alterum folio minus laciniato.

In Monspeliano agro pinguiori humidioraque agro, æstate minus fervida reperitur hoc Phyteuma vocatum foliis majoribus, minimè sinuatis: Radice & floribus cum
altero

altero convenit, videturque tantum soli humidi & cæli differre, quemadmodum phumimum Narbonense & Belgicum aut Anglicum dissident, quibus in acetariis hiberno tempore vescuntur lactucæ vice quia ejus usum supplet. folia æstatis fervidioris & aridioris initio mutantur, dividuntur & longè angustiora evadunt, & Narbonense aut calidarum regionum Pui minimum æmulantur.

Millefolium Creticum latifolium,
Rob.

Frutex pedalis longitudinis, foliis Chamæpitos alteræ fimbriatis, vel Ambrosiæ.

Pedicularis Danica maxima.

Sola magnitudine variat: assurgit enim ad cubitalem, pedalem & altiore altitudinem, juxta paludes, & stagnantes aquas agri Hafniensis.

Chamæmelum pumilum Africanum.

Park, pag.
85. Ic. 86.
Theat. Bot.
è Lob MS.

Quælibet regio peculiare alit plantas. Hæc G. Boelio debetur, sesquipalmaris aut dodrantalis, foliis tenellis. quam Cotulæ fætida latioribus, bullatis Anthemid: Chrysanthemi Herbariorum. Radix parva, parum fibrosa. Gustum & odorem explorare non licuit, ob plantæ ariditatem; eam tamen exhibeo, ut si alicubi occurrat exagitari possit.

Varietates. In Medioburgensi Matthiæcorum agro duæ aut tres hujus grandioris Chamæmeli omnibus sui partibus varietates conspicuæ, sed flores folia ambientia ut plurimum albent; quandoque aversa parte suaverubent, ut Bellidis sylvestris.

Aliquæ foliis tenuioribus viridioribusque visuntur, Cotulæ fætida concoloribus, similibus non gravè olentibus.

Aliæ latiore folio præditæ, eoque gravi, Cotulæ fætida odore.

*Buphthalmum tenuifolium Afri-
cum Boelii.*

Propius est Buphthalmo quam
Chrisanthemo Africo nuncupa-
to, foliis & flore luteo Anthemi-
dis.

Park. pag.
1372. Icon.
ibid. Theat.
Bot.

Lonchitis altera minor.

Hujus species tota minor re-
peritur prope Colchestriam,
etiamque alibi aquosis margini-
bus & juxta sepes, quam primus
mihi ostendit Thom. Boxtton, Pharmaco-
pœus ibidem doctissimus.

Park. pag.
1043. Icon.
ibid. Theat.
Bot. è Lob.
MS.

*Equisetum minus omnium tenui-
folium.*

In collibus altæ Portæ, vulgo

Park. pag.
1201. Icon.

ibid. Theat. Bot. è Lob. MS. This is of our own Land not
mentioned as I take it by any Author.

Highgate,

Highgate, tribus aut quatuor à Londino miliaribus Anglicis in pratis occurrit, etiamque sylvosis asperginibus; multiplici longa tenuissimorum junceorum foliorum caudata fætura, aspergillum imitantia, Pedalis aut paulo altior elegans planta.

Synanchia altera Anglica, sive minor.

Supradictæ assimilatur cum gustu præficco, salivam ciente, tum facultatibus; longè tamen minor, subfusca radice, tenuissimis cirris capillata; cauliculis copiosis humi fusis, sesquipalmaribus, angulosis, geniculatis & tenuissimis foliolis Gallii longè minoribus similibus. Flosculi suaverubentes racemosi. Cretaceis gaudet montosis prope Drayton è regione Vectis Insulæ.

Trifolium

Trifolium hæmorroidale.

Ad Trifolium potius quam
 ad aliud quoddam genus propter
 affinitatem, quam cum Trifolio
 habere creditur, cum reliquis
 Monspeliacis Doctoribus referri
 debere censeo; hæmorroidis no-
 mine insignitur non solum facta
 comparatione oblongarum rotundarumque
 filiquarum cum ani externis venis erum-
 pentibus: sed maxime ob insignem pro-
 prietatem quam possidet in medendis hæ-
 morroidibus; eadem proculdubio mihi
 videretur planta quæ à doctissimo Clusio
 Dorychnio congener dicitur, nisi illi folia
 tribueret. Dorychnii foliis breviora, terna
 aut quina simul juncta, quandoquidem
 hæc planta radicem habet longam, rectam,
 lignosam, paucis admodum fibris cinctam,
 quæ uno veluti stipite plures emittit vir-
 gulas flexiles duras ac crassiores quam in
 Monspeliensi Dorychnio, ex quibus alii ra-
 musculi sed minores nascuntur folia acuta
 albicantia

Lotus hæ-
morroidalis
major, sive
Trifolium
hæmorroi-
dale majus,
Park. pag.
1100. Icon.
1102. è
Lob. MS.

albicantia (quemadmodum tota planta) lanuginosa, ac eodem fere modo disposita sunt, sed latiora multo ac longiora quam in Clusii Dorychnio, quinque ut plurimum cernuntur, sed tamen duo inferiora majori ramulo adhærent, & suo quodque pediculo sustinetur, inter quæ tria reliqua distincta, unicum communem habent pedunculum, quæque aliis duobus magis eminere videntur, hinc trifolium meritò dici potest, adde quod in junioribus plantis non plura quam hæc tria observaverimus, flores ex rufo albicantes (nunquam enim virides à nobis reperti) umbellæ modo ad minimum quinos majores & breviores quam Dorychinum vulgare profert, quibus deciduis, tanquam filiquæ erumpunt capsulæ longæ rotundæ majores & crassiores quam quæ in loto lybica Dalechampii conspiciuntur, ex nigro rufescentes, ita ut plenas ac distinctas hæmorroides non male representent, in quibus semina plura exigua, rotunda nigricantia continentur, hæc planta perennis est & cubitum unum nonnunquam ut alterum superat. Floret Maio & Junio, semen mense Augusti

ILLUSTRATIONES. 153

Augusti maturum est ; crescit in locis umbrosis humidioribus circa Monspelim præcipuè sylva rosquet. semen à fratre anno præterito solum copiose in viridario enascitur. Gustanti hanc plantam facultas ejus astringendi patebit, sine manifesta caliditate aut acrimonia, facillime aliqui usi sunt in curandis hæmorroidibus foliis nimirum (sed semen præstantius) siccis in pulverem reductis à 3 f. ad 3 i. cum vino Austero ut astringente exhibitis. an hoc fiat proprietate occulta, an vero facultate astringente, qua pollet quæstio inter nos sæpe exorta est, sed quia locus hic non postulat tuo fælicissimo judicio commendo.

X

Tri-

Trifolium stellatum Baub. Pin.
pag. 329. quod 16 in Prod.

Trifolium stellatum hirsutum Ger.
emac. pag. 1205. sine Icon.

Trifolium stellatum purpureum
Monsp. f. Baub. Hist.
Plant. l. 17. pag. 376. Icon.
ibid.

Trifolium stellatum Monspeli-
cum. Auctior elucidatio.

Park. pag.
1108. Icon.
ibid. Theat.
Bot.

Rarius hæc planta Narbone,
& circa Monspelim præcipue
invenitur, quam Monspelienses
trifolium stellatum vocitant; nec admo-
dum magna est, sed radicem habet longam,
rectam nonnullis fibris, donatam; folia e-
mergunt tria, cuique pediculo longo, tenui,
non omnino surrecto, superposita, villosa,
cordis

ILLUSTRATIONES. 155

cordis figuram non male imitantia, & aliquo modo in ambitu ferrata: ita ut Trifolium cordatum, primo intuitu affirmare ausi fuerunt aliqui, nam tres aut quatuor à radice emittit cauliculos, sed minus altos à radice ad summum fere nudos, (nisi alter flos enascatur) ubi tria conspiciuntur folia, aliis non dissimilia, & quasi ex iisdem membranis, ex quibus umbella oritur, provenientia; hinc multi apparent flores, ex albo rufescentes, umbellæ modo, quisque undique floccis (sex enim sunt) lanuginosis Pseudomelanthii instar circumcinctus est; ita ut apertis floribus stella videatur, unusquisque unicam habet capsulam, semen plenum & nigricans, Lagopi pinnati non dissimile continens. Crescit Narbonæ & prope Monspelium viâ quâ itur ad montem vulgo ferrier dictum in Olivetis. Floret mense Aprili & Maio, Junio semen colligitur.

Hepaticæ rubræ varietas.

Floris colore rubente dilutè , sive carneo in horto D. J. Someri , Mediocastri Matthiacorum, jucundo spectaculo visenda.

Varietas. Sylvosis Daniæ & opacis cauitibus Norvegiæ Hepaticam purpureo violaceis floribus , etiamque cæruleis legimus , dum Nobilissimum Virum D. Baronem Edwardum Zouche quatuor annis elapsis in legatione sua Reginea ad Daniæ Regem comitaremur ; alunturque in horto præfati D. Londinensis Ruris Hacknei vocati.

Hepatica multiplici flore.

Ibidem loci Hepaticam flore multiplici sedulò fictili vase coluimus acceptam à Clarissimissimoque Viro D. Doctore Jona Venusino , eloquentiæ in Hafniensi Academia Professore.

Hepatica Polyanthos.

Purpuro-cæruleis multiplicibus floribus peregrina elegantia stipatam, hanc præclaro D. Joanni Brancioni Machliniæ summæ memoriæ, annis jam multis elapsis, Alfonso Pancius ducis Ferrariensis medicus misit. pluribus annis post 1598. Julio mense in Danica navigatione mea, plantam hujus Hepaticæ plenifloris cæruleæ mihi dono dedit C. V. perpiæ memoriæ Hafniæ Daniæ metropoli Doct. Jonas Jacobus Venusinus. Plantam Hackneo Londinensis ruris in horto Nobiliss: Baronis Zouche, à sanctioribus consiliis Regiæ Majestatis Jacobi primi, Anglo-Brit: &c. in fictili vase fovi, sed tandem perii. Cæteroquin, folia, radix, cum vulgari **Hepatica** cærulea haud absimilia. Colitur hodie sedulo in Botanicis Londinensium hortis D. J. de Franqueville, D. J. Parkinson, & Bartolomæi Seelen.

In sylvis & sylvosis Hafniensis ruris Hepaticæ vulgaris tanta gliscit copia ut satis sit Pharmacopœis ad quotidiana apozemata
Hepatica. Co-

Copiosissimam item reperi consimilibus natalibus Norvegiæ petreæ, non procul à portu Flecheri.

*Fœni Burgundiaci varietates in
florum coloribus.*

Floribus cæruleis, purpureis, subfuscis, violaceis, ex purpureo violaceis, mixtisque coloribus, etiamque luteis in Hispaniæ & Galliæ Narbonensis silvestribus.

Apud Hispanos fœni gratia feritur, & singulis æstivis mensibus demeti solet; siquidem multos annos vivaci radice perdurat.

*Lagopus perpusillus supinus ele-
gantissimus Anglicus.*

Provenit prope castrum maritimum miliare Anglico à Portsmout, id est, Portus Ostium regione Vectis Insulæ, ad lavam; uncialibus & triuncialibus cauliculis, floribus

ILLUSTRATIONES. 159

ribus nitentibus caudatis albis & foliis superiori paribus.

Medicæ marinæ spinosæ species
Ger. em. pag. 1200. sine Icon.

Medica marina major spinosa &
minor, Park. pag. 1115. sine
Icon. Theat. Bot.

Medica Maritima Africa Boelii.

Sesquipedalis planta, maritimis Sophiæ oriunda; fabulosis planis campis repens.

Altera ibidem loci Sophiæ prouenit; an erecta, & cujus altitudinis adhuc me latet.

Medica Africa 3 flore luteo.

Dorycnio Hispan: affinis alia planta.

Non abfimilem facie totoque habitu & ortu sæpe notavi udis syluosis marginibus; caule cubitali, ramoso & tricubitali, minus tamen flexuoso & cornicula Dorycnii similia memini.

Astragalus

Astragalus purpureus, Ludg. pag.
1347. Icon. ibid.

Astragalus purpureus montanus.
Vivacissima narratio.

Park. pag.

1086. Icon.

1085. Th.

Bot. è Lob.

MS.

Quamplures rei herbariæ periti, elegantem hanc plantam astragalum Lusitanicum aut Bæticum Clusii nobis persuadere videbantur, sed accuratius utriusq; descriptionem inspiciens multum inter se differre animadverti, ac propria descriptione dignam hanc existimavi. iis quidem in eo quod Astragali nomine propter confimilem figuram insignire volunt assentior; multum tamen à Lusitanico Clusii discrepare plures etiam arbitrantur, nam radicem habet lignosam, longam, nonnullis fibris donatam, intus, albam, foras nigricantem, è qua plures emergunt ramuli, duri circa terram quodammodo repentes; folia pediculo plurima adhærent, exigua, hirsuta, subalbida, bina optime

optime correspondentia, ita ut in uno, quam in altero latere nec plura nec pauciora reperiuntur; in extremitate tamen unicum apparet. Hæc foliorum series talis fere est, qualis in Astragalo syriaco conspicitur, longiora tamen aliquantulum sunt folia, caules surrecti, majoris digiti longitudinem altitudine vix superant, infima parte foliis reliquorum æmulis constant, media his prorsus destituti sunt, summa vero parte, qua florem ostendit, multis foliolis ternis, pediculo proprio adhærentibus, sed quam enumerata longioribus umbellam ambientibus, eam sustinere videntur. Flores umbellæ modo, ac veluti in orbem simul juncti plures sunt, elegantes, purpurei & leguminosi. Floret mense Maio & Junio in Sevenæ altissimis montibus, maxime vero circa urbeculam Mernes nuncupatam & proximam ei sylvam: nec non in horto Dei, & contiguis montibus. planta acrimoniæ expers, falsædinis exiguæ participes, gustu percipitur.

Pisum sylvestre primum D. Thomæ Pennei.

Fortè hæc pisa non differunt à Sylvestribus pisis mihi communicatis & observatis à doctissimis & amicissimis Doct. Anglis D. Thoma Penneo, & D. J. Jacobo Vætenensi medico Regineo, quorum primum inquit, instar Convoluulorum se spargit; foliis Medicæ cæruleæ, sed non ferratis. In cauliculis quadratis fructum fert Piso minorem.

Pisum syl. 2.

Alia pisi sylvestris species radice perenni folio Ascyri fere rotundo, caule item rotundo, striato & fructu in siliquis minoribus,

Tertium.

Tertia species è radice longa, lignosa, recta, caules striatos producit, è quibus in pediculo

pediculo, ordine quo in Cicere bina, & in summo terna, obscure virentia longiuscula folia nascuntur longitudinis & magnitudinis Hyperici, fructus in filiquis longiusculis Pisi.

Alia species foliis oblongis Ascyri radice multum fibrata.

Proculdubio Pisa hæc sylvestria è genere sunt Lathyridis Cicerculæ quam Angli: Rhizotomi cum quodam fastu (Everlasting Pease) vocant.

*Pusillum Pisum aliud sylvestre,
spontaneum.*

Hoc Pisi genus in Cretaceis collibus Kings-hey Kantii comitatus collegi, non procul à Thamesi amænissimo sarmento Ipi-thamæo etiamque palmari. Flosculis sub-albis, radice fibrosa, & foliolis vulgato Piso similibus, sed omnibus sui partibus longè minoribus: In Essexiæ autem comitatu trans Thamesim è regione Kantii editioribus pratensibus (agris fortè desertis) hoc sylvestris Pisi genus multo majus reperi.

*Pisum spontaneum aliud mariti-
mum Anglicum.*

*Pisum aliud
maritimum*

In Kantii maritimis juxta no-

Britannicum, Park, pag. 1059. Icon. 1060. Theat. Bot. è Lob. MS. (All which 3d Chapter is plundered from this Treasury, and but one ravish'd Plant acknowledged) which he informs you Dr. *Argent* (the validity of whose evidence extorted this) gave to Dr. *Lobel* in his life-time to be inserted in his Works; but he prevented

vented by death to perform it (whose Volumes were compleat, The Title! Epistle! and *Diploma* affix'd!) I have, by purchasing his Works with my Money, here supplied (and murdered his genuine scrutiny in treacherous oblivion, erecting upon this despoyl'd Fabrick that Theater, on which is personated the grand Rhapsodist.) But you may meet with the most ingenuous *Johnson* in his *Mercur. Botan. part. alt. pag. 30.* with a *totum hoc de Pisis syl. transtulit ex margine historia Plantarum Teutonice Lobelii, ubi propria manu has brevisculas eorum descriptiones exaravit.*

vam Romam vocatam istud sylvestre Pisi genus inter filices spontaneum oriri tradunt; quamplurimis, viginti aut triginta numero conjunctis filiquis: floribus variorum colorum albis aut cinereis, radice perenni.

Mi Doctissime Lobel,

MEmini me (anno jam præterlapso) tibi monstrasse pisum illud littorale quod mecum è Suffolcia adduxi, quod cum te curiosius observasse perspexerim, in hoc meo secundo itinere, quo ad propinqua loca volatus sum; littus illud denuo invisi, & quanta potui industria conatus sum, profundissim: radices persequi, non quidem fodiendo,

foliando, sed manibus lapides amovendo, idque ad magnam profunditatem, nec tamen assequi potui ultimos radicum fines, quas in multiplici: fibras divisas & circumquaque sparsas reperi, alia germina hinc inde emittentes. unum vel alterum germen cum radicibus oblongis mecum habeo quæ in tuam gratiam adduxi; si videbitur meas ædes adire circiter horam primam pomeridie, vel qua placet hora cras ante meridiem, te faciam paulo instructiorem. Raptim ab ædibus meis in Woodstreet, Junii 2. 1608.

Tuus Jo. Argent.

Mense Augusti, Anno Domini 1555, in Anglia in Comitatu Suffolciæ inter oppida Orford & Alborough, ad littus maris in loco lapidosissimo, sine ulla terræ admistione, qui ex lapidum è mari rejectorum continua coacervatione. Anglica lingua ab indigenis vocatur (the Shelf) ubi nequidquam graminis propter loci sterilitatem unquam visum est.

Tanta

ILLUSTRATIONES. 167

Tanta orta est subito, sine semento vel cultura, pisorum seges, & abundantia. ut (judicio indigenarum) pauperes ibidem ultra octingentos modios collegerint. subnascentibus subinde aliis & florescentibus adhuc cauliculis ut eorum copia nequaquam minui videretur.

Invigilandi gratia adierunt Episcopus Norwicensis, & Baro Willoughbeus, alique magno numero qui nihil aliud reppererunt per profunditatem trium ulnarum. quam saxa & lapides inter quos Pisa radices egerunt. Radices erant tunc temporis magnæ, & longæ, & gustantibus. etiam suavissimæ.

Ab eo tempore ad hanc nostram ætatem perduravit annuus hujusmodi pisorum proventus, ab iisdem scilicet radicibus adeo in profundum perreptantibus, ut earum fines fodiendum haud facile quisquam invenerit. Jam tamen multum imminuta est & eorum copia, & magnitudo, ita ut nunc ciceris magnitudinem paulo superent.

Phaseoli

*Phaseoli præduri Indiani media
sui parte, atrii & altera mi-
niati, majores aut minores.*

Tanta copia superioribus annis ex India
Londinum asportati fuere, ut quamplurima
monilia longa inde parata, quamplurimis
puellis ornandis, apud aurifices venales fa-
tis fuerint. Majores mediocrem nucem
ponticam æquant; minores autem, vix Sta-
phylodendri nukulæ pares sunt, coloris mi-
niati. Institores, arboris Indicæ fructus af-
ferebant Medulla durissima, non ingrata.

Secundus.

Alter major paulo concolor miniatus ro-
tundior. Adeo durus ut semianno integro
satus in horto Clariss: & Nobiliss: Baronis
Edvardi Zouche, etiamq; in horto D. Wen-
cesslai Tserclaes nihil immutatus fuerit.

Tertius

ILLUSTRATIONES. 169

Tertius utroque major colore rubro languido, teres rotundus, utrinque Castaneæ Equinæ modo compressus.

Cicer Alpinum.

Radicem habet longam, è qua radices plures oriuntur. folia pediculis hærent Orobi modo undique rotunda, ferrata; flores ex albo purpurascetes. Siliquæ Pisi siliquis minores, hirsutæ. Provenit in monte Jura.

Park. pag. 1077. sine Icon. Th. Bot. è Lob. MS. This comes off with a not mentioned by any before.

Fraga major subalbida Lob.

Fructu sapore & odore moschato variat colore subviridi in horto D. viduæ Rich. Garth.

Chamæbalanus 2^a, vel sylvestris.

Priori similis, anguloso caule: floribus magis cæruleis, minoribusque: totaque planta magis nigricat. Radice item foris

Z

nigra,

*Orobancha tuberosa, L.
Sien. hist. 2. 38*

nigra, dura nodosis radieibus, Coryli nucibus similibus, quibusdam fibris præditis. In montibus sylvosis umbrosis hyeme humentibus provenit. Frequens prope Heidelbergam.

F I N I S.

THEATRI BOTANICI

J. PARKINSONI

Ἀμαρτημαία.

Hamæspartum montanum
triphyllum, pag. 232. idem
cum *Genista Iluens*: ejusd:
229. *Stœbe spinosa Cretica* 478.
Cyanus Creticus spinosus ejusd: 483.
Solidago Saracénica major. 539.
Lysimachia purpurea spicata ejusd:
546. *Galleopsis altera pallida*. 608.
Scrophularia flore luteo. ejusd: 611.
Facea marina Bætica 473. *Cyanus*
Bæticus supinus ejusd: 483. *Pen-*
taphyllum siliquosum Arabicum album
396. *Lupinus Arabicus* ejusd: 1075.
Chelidonium maximum Canadense
ἀκκαυλον 617. *Ranunculus Virgin: albus*
ejusd: 327. *Sedum minus æstivum*

734. *Vermicularis minor*, ejusd: 733.
Acetosa sativa Franca sive Romana
rotundifolia 742. *Acetosa Cambro-*
Britannica montana ejusd: 745. *Ci-*
chorium syl: Hispan: pumilum 778.
Dens Leonis Gadensis ejusd: 781.
Caucalis major flore saturo rubente
919. *Caucalis arvensis latifolia pur-*
purea ejusd: 920. *Chamæmorus An-*
glica 1015. *Chamæmorus Cambro-*
Brit. sive Lancastrense vaccinium nu-
bis ejusd: *ibid.* *Filix fæm: pinnulis*
dentalis 1037. *Filix fæm. aculeatis*
pinnulis ejusd: *ibid.* *Anthyllis falcata*
Cretica 1094. *Trifolium falcatum*
ejusd: 1112. *Alsine recta triphyllos*
sive laciniata 760. *Alsine recta flore*
cæruleo ejusd: 1260. *Achillea sideri-*
tis lutea 693. *Chrysanthemum Alpi-*
num 2. *Clus: 1371.* *Vitis syl. trifolia*
1556. *Hedera trifol: Virgin: ejusd:*
679.

679. *Park. pag. 568. Th. Bot.* We have a smooth *Aparine*, which is not the *Mollugo*; of which I find no Author to make mention but *Thalius* onely, no not *Baub:* himself in his *Pinax*, which is an enumeration of all Plants that were either set forth by any other Author, or that himself knew or heard of; yet for all this swelling Apologie it appears to be *Gallium palustre album Baub: Pin: pag. 335.* which is *Aparine lævis palustris Thalii. Viola rubra striata Eboracensis 755.* This, saith he, hath not been remembered by any before, when it is the *Viola Martia flore rubro purpurascence H. Eyst. fol. 4. Plant: vernal: Rubus montanus odoratus 1013.* Of this he doth not find that any hath written, which is *Rubus odoratus Cornut: Plant:*

Plant. Canadens: pag. 149. Terræ glandes Americanæ sive Virginia-næ 1062. This is specified with the description, yet bears the title of *Apios Americana Cornut: Plant: Canadens: pag. 201. Lupinus Indicus medius cæruleus 1075.* This hath not been remembered by any before, yet is *Lupinus Indicus Cornut: 206.* Among *Park: errata's* he adviseth thus, that *pag. 1086.* after the 9 description is to be inserted the 10 thus, *Astragali similis palmaria pusilla planta Lob:* which addition might have been omitted, being formerly plac'd and made *Onobrychis minima*, where he there resolves you *Lob: in his Adv:* calleth it *Astragal: persimilis palmar: &c. 1083. Gramen Cyperoides spicatum latifolium 1173.* This hath
not

not been written of before , yet is
otherwise stil'd *Gramen Cyperoides*
latifol: spica rufa sive caule triangulo
Bauh: Pin: pag. 6. Eruca aquatica
pag. 1242. It hath no other name
then is in the title , for any thing I
know, not finding it mentioned by
any other Author , yet is phras'd
Eruca aquatica Ger: pag. 248.

F I N I S.